

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MAN MET DE GROENE OGEN

N° 2301

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Man met de Groene Ogen

HOOFDSTUK I

DE MOORDAANSLAG BIJ DE SEINE

Het was een van die gure, stormachtige avonden geweest, die bij de intrede van de lente somtijds plotseling kunnen volgen op een reeks veelbelovende dagen, als de lucht vervuld is geweest met de geuren van uitbottende bloemen en heesters, waardoor wij er maar al te zeer aan herinnerd worden, dat wij nog niet hebben afgerekend met de winter.

Het was omstreeks één uur in de nacht, en de Seinekaden waren van begin tot einde zo goed als verlaten.

Wie er nu nog rondzwierven waren de sombere nachtvogels, die op zoek waren naar een prooi, of naar een schuilplaats, om er de nacht door te brengen.

Maar hoe verder men buiten het eigenlijke Parijs kwam, de kant van Auteuil op, hoe stiller het ook onder de bruggen werd, hoe meer verlaten de kaden zich uitstrekten. Bij het thans verdwenen

Trocadero waren zij zeer breed. Zo breed zelfs, dat er een strookje plantsoen in het midden kon worden aangelegd, terwijl er aan weerszijden nog ruimte in overvloed bleef voor het verkeer.

Het was op die plek, dat drie mannen niet zonder moeite tegen de hevige wind opworstelden.

Wij zullen hen maar aanstonds noemen. Het waren John Raffles, Charles Brand en hun trouwe chauffeur James Henderson.

Raffles bevond zich nog steeds in de Franse hoofdstad, en hij was ook niet voornemens, deze stad zo gauw weer te verlaten, tenzij de grond hem hier te warm onder de voeten zou worden, maar daarvan was voorlopig nog geen sprake.

Die avond had Raffles te Parijs willen herhalen, hetgeen hij te Londen zo vaak deed: een nachtelijke zwerftocht onder

nemen door het somberste deel van de stad, waar de misdaad loert, om daar de toestand te leren kennen, en indien het mogelijk ware, een aanknopingspunt te vinden voor nieuwe ondernemingen.

Daarvoor was natuurlijk in de eerste plaats een schamele kleding noodzakelijk, want het is de goedgeklede vreemdeling niet geraden, zich te begeven in zekere gedeelten van Vaugirard en de buitenboulevards.

Aldus hadden zij dan gezworven over de Place de la Bastille, over de Boulevard Sébastopol, dan weer over de Place de la République, ten slotte waren zij afgedwaald van de Notre Dame, hadden de Seinekade bereikt, en volgden die nu reeds geruime tijd, zonder dat zich iets merkwaardigs had voorgedaan, behalve een kort gevecht tussen twee najverige nachttypen, die met elkander twistten, en waarvan de een de ander met zijn mes had neergestoken.

Men scheen al heel weinig aandacht aan de zaak te wijden, de zwaar gewonde werd door twee agenten naar een hulppost gedragen, en dader had de benen genomen, en was in de duistere straatjes rondom de wereldbekende kerk verdwenen.

Zij waren reeds sedert een kwartier niemand tegengekomen en Raffles dacht er reeds aan een taxi aan te roepen, daar het weer verre van aantrekkelijk was, terwijl sedert enige ogenblikken de regen was gaan vallen, toen zijn aandacht plotseling getrokken werd door een groepje van vier, vijf mannen, die dicht langs de balustrade voortliepen, welke de Seinekade afsluit van het water, en die blijkbaar haast schenen te hebben.

Allen liepen met hun hoofd diep in hun opgezette kragen gedoken, hun handen in hun zakken, hun ruggen gekromd, en hun petten of hoeden diep in de ogen getrokken.

Zij stonden een kort ogenblikje stil bij het begin van een van die talloze stenen trappen, die van de straat naar de eigenlijke aanlegkade voeren, somtijds wel drie of vier meter lager gelegen, hetgeen noodzakelijk is met het oog op de somtijds verraderlijke was van de Seine, en toen leek het alsof het hele

groepje plotseling door de grond was gezonken.

Nu weet de lezer, dat Raffles van een zeer nieuwsgierige aard was, en die plotselinge verdwijning, blijkbaar zonder enig doel, had zijn aandacht getrokken.

Het zouden wel geen gegadigden zijn voor een slaappleats onder een brug, want de eerstvolgende bevond zich nog wel honderd meters daar vandaan.

Op een van die vlugge rivierbootjes, « mouches » geheten, behoeften zij natuurlijk ook niet meer te wachten, want de dienst was sedert lang gestaakt.

Veel goeds zouden die mannen dus wel niet in de zin hebben, zo meende hij.

Het volgende ogenblik zou hij in het gelijk worden gesteld, want een van de mannen keerde terug, verscheen weer boven aan de stenen trap, en begon langzaam heen en weer te lopen.

Er kon niet aan getwijfeld worden, of die man was een soort schildwacht, die in opdracht had, voor de nadering van politieagenten te waarschuwen.

Maar wat wilden dan toch die vier overigen daarbeneden?

Raffles wilde het weten.

Hij fluisterde iets tegen zijn beide metgezellen, en het drietal stak snel de Seinekade over, op een vrij verre afstand, en gebruikmakend van iedere dekking, totdat zij op hun beurt de meterhoge borstwering hadden bereikt, die aan weerszijden van de Seine van het ene einde van Parijs tot het andere reikt.

Het was daar stikdonker, en daar zij zich gebukt hadden, kon de schildwacht hen onmogelijk zien, temeer daar de balustrade hier een vrij scherpe bocht beschreef om de loop der rivier te kunnen volgen.

Zij kwamen voorzichtig zo dicht mogelijk naderbij en toen Raffles het waagde, vlug even over de borstwering te kijken, zag hij daar, drie meter lager, op de brede aanlegkade en dicht bij de voet van de walmuur, een viertal schimmen, dicht bijeen, en hoorde hij een schor gefluister, terwijl er een klein pakje van hand tot hand ging.

Hij trok het hoofd juist bijtijds weer terug, want de schildwacht had zich omgewend, en kwam nu hun kant uit.

Als Raffles was blijven staan, had de man hem stellig moeten zien, en zou hij zeker alarm hebben gemaakt.

Want dit stond nu wel vast, dat die lieden daarbeneden iets verrichtten, waarbij zij niet gestoord wilden worden, en dat van zoveel belang was, dat het plaatsen van die schildwacht nodig was.

De toestand bleef zo wel vijf minuten ongewijzigd. Raffles durfde niet meer te kijken, wat er daarbeneden voorviel, omdat de schildwacht nu op dezelfde plek stilstond, en voortdurend links en rechts uitkeek, terwijl hij zichzelf zo klein mogelijk had gemaakt, opdat zijn silhouet niet zichtbaar zou zijn, tegen de nachthemel.

Maar al kon Raffles niets zien, hij hoorde des te meer. Het kwam hem voor dat men daarbeneden een tamelijk heftige ruzie maakte.

Het leek wel alsof er een gevecht werd geleverd, waarbij vier mannen een vijfde heftig sloegen en traptten, onder het slaken van gedempte, rauwe kreten.

— Wacht eens even, zei Raffles halfhuid, daar zullen wij eens even een stokje voor gaan steken.

Hij had zich opgericht, en op hetzelfde ogenblik zag de schildwacht hem.

De man liet een schelle waarschuwingskreet horen, tegelijkertijd zijn mes trekkend, want er blonk iets in het onzekere licht van de maan, toen hij met een katachtige sprong te voorschijn kwam, en zich op Raffles wilde werpen.

Hieraan deed de man zeker zeer verkeerd, maar als verontschuldiging kan worden aangevoerd, dat hij meende, met slechts één man te doen te hebben. Brand dook eensklaps voor Raffles op, plaatste zijn voet voor de schildwacht, die struikelde, terwijl het mes uit zijn handen vloog.

Hij richtte zich brullend van woede op, en dat was voor Brand een prachtige gelegenheid om de man met een geweldige vuistslag te vellen.

Intussen was er met dit alles een kostbare minuut verstreken, en toen Raffles nogmaals over de borstwering keek, zag hij dat de vier kerels daarbeneden, die blijkbaar niet precies wisten wat er voorviel, snel de vijfde man, die waar-

schijnlijk bewusteloos of gekneveld was, tot aan de kant van de aanlegkade sleurden, en hem daar in het water gooiden.

Er klonk een doffe plons, en de man was waarschijnlijk gebonden, want hij zonk als een steen, en kwam niet meer boven.

— Nemen jullie de schurken voor je rekening, riep Raffles opgewonden. Ik zal die ongelukkige trachten te redden. Maar loopt hen niet te ver na, ik zal misschien hulp nodig hebben.

In een ommezien waren zij de stenen trap afgesneld, en wierpen zich op de vier moordenaars.

Dit is eigenlijk niet volkomen juist, want twee hunner hadden hun komst niet eens afgewacht, maar hadden in allerijl het hazenpad gekozen.

Zij moesten de omgeving hier wel zeer goed kennen, want zij ijlden in de duisternis voort als hazen, verdwenen achter een stapel kisten, doken een klein eindje verder weer op, en werden toen voorgoed onzichtbaar.

De twee overigen begingen de onvergeeflijke domheid, tegenstand te willen bieden, waarschijnlijk om de vlucht van hun makkers te dekken, en dat bekwam hun zeer slecht, want Henderson sloeg een hunner bijna half dood, en dat met een enkele slag van zijn formidabele vuist, hard als ijzer, en zo groot als een kinderhoofd. De man rolde wel vijf, zesmaal om en om, en bleef toen, bebloed en bewusteloos, liggen op het uiterste randje van de werf, met zijn bovenlichaam over het water heen.

De tweede had ook een mes getrokken, maar hij kon het niet eens opheffen want Brand sloeg hem met zijn korte gummiknuppel op het hoofd, en de man zakte met een snik in elkaar, draaide om zijn eigen lengteas, en strekte zich toen als het ware op de modderige grond uit, alsof hij ging slapen.

Maar nog voor dat gebeurde had Raffles reeds zijn colbert uitgeworpen, had zijn zware schoenen uitgetrapt, en was in het koude, modderige Seïnewater gedoken.

Er verliep bijna een halve minuut, terwijl Brand met kloppend hart naar de borselende oppervlakte van het water

keek, en zich angstig afvroeg wat er geschied was, toen Raffles weer boven water verscheen, terwijl hij blijkbaar met de grootste moeite iets in zijn armen ophief, en hem hijgend toeriep:

— Probeer hem te grijpen. Ga languit op de kade liggen. Ik zal je een van zijn handen trachten toe te steken, die je moet vatten. De ellendelingen hebben zijn benen met stenen bezwaard.

Brand deed onmiddellijk wat hem gezegd was, wierp zich plat voorover, en reikte zover, dat hij juist de hand kon grijpen van het slachtoffer, terwijl Raffles diens arm ophief, onderwijl steunende van inspanning, want het is geen kinderwerk, een zware drenkeling, die bovendien stenen van zestig kilo zwaarte aan de benen heeft, boven water te heffen.

Maar zodra Brand die ene hand gevat had, was het moeilijkste gedaan.

Raffles liet de drenkeling even los om adem te scheppen, en riep toen Hen-

derson toe:

— Een mes, James. Vlug.

Henderson nam het mes op, dat een der schurken had laten vallen, en wierp het Raffles handig toe.

Dadelijk dook deze weer onder, en een paar tellen later voelde Brand aanstonds aan het afnemen van het gewicht dat Raffles erin geslaagd was, onder water de touwen door te snijden, waarmee de zware stenen aan de voeten van de ongelukkige waren vastgemaakt.

Raffles kwam weer boven, proestend en het vuile water uit zijn haren schuddend, wierp het mes op de kade, en hief de drenkeling toen zover boven water, dat Brand en Henderson hem gemakkelijk op de kade konden trekken.

De man leefde nog, dat was aanstonds te zien, maar hij was bewusteloos, niet alleen door het water dat hij had binnengekregen, maar ook door een aantal ernstige verwondingen, die de moordenaars hem hadden toegebracht.

HOOFDSTUK II

WAT MIGGI-MAUGGI VERTELDE

Henderson was reeds de stenen trap opgesneld, en keek uit naar een taxi.

Een kort ogenblik moesten de drie mannen vrezen, dat het lawaai van de strijd, hoe kort die ook geduurd had, gehoord was, maar alles bleef stil, geen enkele voorbijganger, geen enkele agent vertoonde zich.

Brand ging intussen ijverig voort met de behandeling van de drenkeling, uit wiens mond, met behulp van een zakdoek open gehouden, een grote golf modderig Seinewater te voorschijn was gekomen, een gelukkige omstandigheid, die hem wellicht het leven zou redden, althans wanneer er niet te veel water in de longen was gedrongen, hetgeen in zo menig geval nog weke later de dood van een drenkeling kan veroorzaken.

~~Die drenkeling moest zeker een ste-~~

vige kerel zijn, want reeds na vijf minuten voelde Brand het lichaam onder zijn handen trillen, en toen hij hem weer op de rug wentelde, waren slechts enkele bewegingen voldoende, om de ademhaling te herstellen.

De man sloeg de ogen op, keek een ogenblik verwilderd rond, zag vaag het gezicht van Brand over zich heengebogen, en begreep dadelijk, dat hij met vrienden te doen had.

Hij rochelde, weer kwam een golf water uit zijn mond, toen trok hij zijn armen los, en bromde:

— Laat dat nu maar waaien, maat. Miggi-Mauggi is niet van was gemaakt. Ik dank je, ze hadden me daar lelijk te pakken genomen, maar ze zullen van me horen, dat zweer ik je.

~~Hij kon slechts met moeite spreken.~~

maar eensklaps hield hij op, daar hem iets scheen in te vallen, en hij stak een bevende hand in zijn broekzak.

Hij haalde een heel klein pakje te voorschijn, dat wel van linnen gemaakt scheen, wikkelde het los, haalde er een paar voorwerpen uit, die veel geleken op die vierhoekige, opgevouwen stukjes papier, waarin poeders bewaard worden, en zei knarsetandend van woede:

— Bedorven! Vervloekt! Zevenhonderd francs naar de maan. Drie gram, op mijn woord, drie gram, mijneheren.

— Wat is het? vroeg Raffles.

— Sneeuw, mijnheer, antwoordde de man.

Aan dat ene woord had Raffles genoeg. Hij wist dat men te Parijs onder die naam cocaïne verstond, het bedwelvende poeder, dat reeds zo verschrikkelijk veel verwoestingen heeft aangericht, en dat duizenden mensen, alleen in Parijs reeds tot even zoveel levende wrakken heeft gemaakt.

Hij keek de ander strak aan, en zei toen kortaf:

— Zo, een sneeuwmokkelaar? Een tussenhandelaar? Ik zal je eens wat zeggen, man, ik heb veel lust om je maar weer in de Seine te smijten.

— Ieder verdient zijn brood zoals hij kan, zei de man onverschillig.

— Dus dat was de kwestie. Je kwam hier zeker een partij cocaïne aanbieden, en toen de schurken het eenmaal in handen hadden, wilden zij de koopsom in handen houden, en gooiden je daarom in de Seine.

— Zo is het, zei de man, die zichzelf Miggi-Mauggi genoemd had, laconiek.

— Hoeveel had je er voor bedongen?

— Honderd twintig duizend francs. Het was bijna een half ons. En ik had waarachtig moeite genoeg gehad om het te pakken te krijgen. Maar ze zijn niet van me af, ik zal ze wel krijgen.

— Ik zou mij voorlopig maar wat bedaard houden, zei Raffles kortaf. Je bent ernstig gewond, en je verliest veel bloed.

De drenkeling wilde zich oprichten, maar hij viel bijna aanstonds weer achterover.

Hij was ongetwijfeld een krachtig man maar het bloedverlies en het langdurig

verblijf onder water deden toch hun uitwerking gelden, want hij slaakte een diepe zucht en viel opnieuw in zwijm.

Juist op dat ogenblik boog Henderson zich over de borstwering heen en riep op gedempte toon:

— Hier is de taxi, mylord.

— Beloof de chauffeur een goede fooi, zeg dat hij twee mensen in zijn wagen krijgt, die in de Seine hebben gelegen, zeg hem ook dat wij alle schade zullen vergoeden. Charles, laten wij die man naar boven dragen.

Niet zonder moeite droegen Brand en Raffles de bewusteloze man de smalle, stenen trap op die naar boven voerde, en vervolgens naar een taxi, die op een tiental meters afstand voor het trottoir stond geparkeerd.

De chauffeur trok een tamelijk lelijk gezicht, toen hij dat troepje armoedige mannen zag aankomen, waarvan er twee nog dropen van het water, maar zijn trekken klaarden aanstonds op toen Raffles hem een bankbiljet in de handen duwde.

Ook dat biljet was nat, maar dat hinderde niet.

Raffles nam Brand terzijde, nadat de drenkeling in de auto was gelegd en fluisterde:

— Luister, Charles. Wij zullen die man voorlopig naar ons huis in Battignolle brengen. Het is pikdonker, hij is bewusteloos, en hij zal dus niet weten waarheen hij gevoerd wordt. Maar er is geen plaats voor ons vieren in die wagen, en jij zult dus eerst de politie moeten opbellen, in een apotheek bijvoorbeeld, en vertellen wat er gebeurd is, en dan moet je zelf een taxi nemen en ons volgen. Zoals gewoonlijk laat je natuurlijk de wagen niet tot vlak voor het huis rijden, maar je stapt een honderdtal meters eerder uit.

— Moet ik de politie iets vertellen van die cocaïnehandel?

— Niets daarvan. Want dan vragen ze natuurlijk waar die man gebleven is, en dat wil ik juist de eerste dagen verborgen houden.

— Waarom?

— Omdat het de beste manier is, de dieven van de cocaïne op te sporen.

— Ben je dat van plan?

— Wat een vraag. Dat spreekt immers vanzelf. Die lui handelen zeer vaak in opdracht van rijke groothandelaars en het moet een genot zijn, een van die ellendingen, die bestaan van het ongeluk hunner medemensen, en zich altijd achterbaks houden, een poets te bakken.

— Ik zal doen wat je me gezegd hebt, Edward.

Raffles keerde naar de taxi terug, nam plaats met de drenkeling, terwijl Henderson naast de chauffeur ging zitten en de man last gaf, zo snel mogelijk te rijden.

De chauffeur wilde zelf niets liever, maar het duurde toch nog bijna een half uur voor de wijk van Battignolle bereikt was, waar de auto stopte aan het begin van een van die bomenrijke, stille straten, die de indruk wekken, dat men zich in een groot dorp bevindt, in plaats van in de wereldstad Parijs.

Natuurlijk was de chauffeur wel wat verwonderd, toen hij daar door twee eenvoudig geklede lieden een derde man, die bewusteloos scheen te zijn, uit zijn wagen zag tillen, maar het geschiedde juist tegenover een apotheek, die overigens gesloten was.

Als het iets merkwaardigs was geweest, iets misdadigs, dan zou hij het de volgende dag wel in de krant lezen.

Raffles stuurde de chauffeur onmiddellijk weg, en droeg met de hulp van Henderson de altijd nog bewusteloze man met zijn zonderlinge bijnaam tot dicht bij het kleine, eenzame huis, dat daar zo vredig lag.

Bijna op hetzelfde ogenblik stopte de auto van Brand in de verte en tien minuten later had de jongeman zich bij hen gevoegd, in de kleine huiskamer gelijkvloers, waarheen de reus en Raffles de man reeds hadden gedragen, die zij zo juist bijtijds van de verdrinkingsdood hadden gered.

— Wel? vroeg Raffles, zonder op te zien van Miggi-Mauggi, over wie hij stond heengebogen.

— Alles in orde. Ik heb de politie ingelicht, die aanstonds de drie kerels zou gaan oppikken, maar zonder te zeggen

waar het om ging. Ik heb ze wijs gemaakt, dat ik uit de verte getuige was van een gevecht, en uit vrees niet naderbij durfde komen.

— Uitstekend. Als die kerels niets willen loslaten, dan moeten zij dat zelf maar weten.

— Zij zullen wel moeten, hernam Brand droogjes. Ik heb eraan toegevoegd dat zij hen vooral een paar dagen moesten vasthouden, omdat dan waarschijnlijk de man zou komen opdagen, die hen zou aanklagen van moord met voorbedachten rade.

— Bedoel je daar deze man mee? vroeg Raffles, voor het eerst opziende. Dan heb je te veel gezegd, Charles. Dat doen deze lui maar in zeer zeldzame gevallen, en de reden ligt voor de hand: zij zijn zelf niet schuldvrij, en zouden zich in een heel moeilijk parket kunnen brengen, door hun medeplichtigen aan te klagen.

— Maar het geldt hier een moordaanslag, riep Brand uit.

— Dat is wel mogelijk, maar deze man was een cocaïnehandelaar, er staan strenge straffen op het in voorraad hebben en verhandelen van de dodelijke sneeuw, en aan die straffen zal hij zich liever niet willen blootstellen. Zulke lui als hij knappen dergelijke zaakjes liever persoonlijk op. Maar ik geloof dat onze patiënt al weer bijkomt. Hij schijnt van een taaië constitutie te zijn.

Inderdaad sloeg de gewonde de ogen op, keek verbaasd rond, trachtte zich op te richten, maar liet zich met een zucht weer neervallen, met een pijnlijke trek om zijn mond.

— Beweeg je maar niet, vriend, zei Raffles, Charles, reinig de wonden van die man eens goed, en verbind ze. Ik ga intussen droge kleren aantrekken. En dan zullen wij eens verder praten.

— Er valt niets te praten, er valt alleen maar het een en ander te doen, bromde de cocaïnehandelaar. En als ik de schoolers te pakken krijg...

— Daar zal voorlopig geen sprake van kunnen zijn, vriend, want je hebt een been gebroken, antwoordde Raffles rustig. En het is een lelijke fractuur ook. Er zijn applicators van het gebroken been

in het vlees gedrongen en ik bewonder je uithoudingsvermogen. Menig ander zou hebben geschreeuwd van pijn. Behandel hem dus een beetje voorzichtig, Charles, voegde Raffles er zacht aan toe, reeds op de drempel van de deur staande.

Toen hij een kwartier later in de kamer terugkeerde, na een bad te hebben genomen, teneinde zich te reinigen van het smerige Seinewater en zich in droge kleren te hebben gestoken, bevond Raffles dat Brand de wonden van Miggi-Mauggi reeds gezuiverd, met een helen-de zalf ingesmeerd, en verbonden had.

Met kundige hand, en geleid door zijn ervaring, zette Raffles het been, spalkte het zorgvuldig, zwachtelde het, tot eindelijk alles gereed was na een ingespannen werk van bijna een uur.

En daar lag de vreemdeling nu, en zijn donkere ogen keken beurtelings naar de drie mannen.

Raffles was naast het met heldere lakens bedekte bed komen zitten, keek een ogenblik neer op het baardige, ruwe gelaat, en begon toen:

— En nu zou ik om te beginnen wel eens van je willen weten Miggi-Mauggi, hoe je ware naam is.

— Dus je bent van de politie? vroeg de man aanstonds wantrouwend.

— Als dat zo was, zou je niet in een particuliere woning liggen.

— Dit is dus geen ziekenhuis?

— Geen sprake van. Zie je hier soms verpleegsters?

— Maar wie zijn jullie dan?

— Laten wij maar liever voorlopig onze namen maar niet noemen, gaf Raffles kortaf ten antwoord.

— Ben jij de man die me uit het water heeft gehaald? vroeg de patiënt.

— Ja, en het ging niet zonder moeite. Je weet natuurlijk dat ze zware stenen aan je benen hadden gebonden?

— Of ik het weet, riep Miggi-Mauggi op een woeste toon van wraakzucht en haat. Maar hoe heb je het klaar kunnen spelen met die ellendelingen? Ze waren met hun vijven.

— O, dat had niets om het lijf, want wij waren met ons drieën en kijk deze man maar eens even aan. Hij is wel zes anderen waard.

Niet zonder moeite richtte de gewonde het hoofd naar de reus op, toen trok hij zijn wenkbrauwen dicht bijeen, scheen met moeite ergens over na te denken, mompelde iets onverstaanbaars voor zich heen, keek Raffles scherp aan, en sloot toen voor een kort ogenblik de ogen.

— Het is een vreemde geschiedenis, zei hij eindelijk. Wat had je je het lot van zo'n vreemde kerel als ik aan te trekken?

— Hadden wij je dan voor onze ogen moeten laten verdrinken? riep Brand verontwaardigd uit.

— Wisten jullie wat er aan de hand was?

— Neen, dat hebben we pas ontdekt, toen we een klein pakje van dat bekende witte poeder te voorschijn zagen komen, dat waardeloos was geworden door het Seinewater.

De man keek Brand een ogenblik met een duistere blik aan, en zei toen kortaf:

— Iedereen tracht op zijn manier aan een broodje te komen. Als er lui zijn, die zich met sneeuw willen vergiftigen dan moeten zij dat zelf weten. Ik ben geen heilige en iedereen moet zelf weten wat hij doet.

— Dat behoeft men niet te zijn, en men kan er toch niet toe willen medewerken tienduizenden mensen in een enkele stad in het verderf te storten, zei Raffles streng. Heb je dan nooit nagedacht over de verschrikkelijke schade die je toebrengt aan je eigen landgenoten?

— Ik ben geen Fransman, bromde de man. Ik ben een Belg.

— Alsof dat enig onderscheid maakt, zei Raffles hoofdschuddend. Nu, je hebt er in ieder geval voor moeten boeten, misschien brengt het je wel tot andere gedachten. Je kunt hier blijven totdat je genezen bent, en dan zullen wij je brengen naar waar je wilt zijn, als het donker is, want ik wil niet dat je zult ontdekken waarheen we je gebracht hebben.

Miggi-Mauggi keek Raffles verwonderd aan en wilde iets vragen, maar deed veel hem kortaf in de rede en zeiken. Had je het geld voor de sneeuw

— Zwijs. Het is nu aan mij te spreken

daarbeneden aan de Seinekade moeten ontvangen?

— Natuurlijk. Dat was de afspraak, antwoordde de gewonde op afgebeten toon. Maar zodra zij het pakje in hun klauwen hadden, vielen zij op mij aan, en de rest zullen jullie wel gezien hebben.

— Kende je die mannen?

— Zou ik ze niet gekend hebben? Ik heb al eens meer zaakjes met hen gedaan, maar nooit van die omvang.

— Handelen zij voor zichzelf?

— Gewoonlijk wel, maar in dit geval traden zij op voor iemand die zij zelf ook niet kennen, een plekfijne mijnheer, groothandelaar. Hij doet in morfine ook, en ze zijn allemaal zo bang voor hem als voor de haarlijke duivel. En toch heeft niemand van de jongens hem nog ooit persoonlijk gezien, of niemand weet tenminste waar hij ergens uithangt of hoe zijn naam is. Hij komt wel eens zelf zaken doen, en dan heeft hij altijd twee kerels bij zich, die zeker allebei stom zijn, want ze zeggen nooit een woord, maar ze zijn gemeen sterk, en dat is een soort lijfwacht voor hem, weet u wel? En onder de cocaïnelui mag dat ook wel, dat kan ik u verzekeren. Grote zaken doet hij altijd zelf, en dan verschijnt hij meestal in afgedragen kleren, om niet in het oog te lopen, en vijf meter achter hem sjokken die twee bloedhonden van hem mee. Ja, het is een uitgekookte kwibus.

Brand had vol verbazing toegelusterd, en begreep niet veel van de loslippigheid van die man, totdat zijn oog viel op de rode blosjes op 's mans kaken, en nu begreep hij, dat Miggi-Mauggi koorts had gekregen, en in die toestand meer losliet dan hij anders waarschijnlijk wel gedaan zou hebben.

Raffles had die toestand ook wel opgemerkt, en maakte er handig gebruik van.

— Hoe zijn de namen van de vijf kerels, of tenminste van de vier, die daarbeneden waren, want de vijfde stond

op wacht.

— Daarbeneden waren De Rat, De Neus, Philip de Schone, en Schele Jaques, antwoordde de gewonde aanstonds.

— Ik herinner mij dat wij een zeer schele kerel en een vent met een verbazende kokker van een neus daarbeneden hebben laten liggen, zei Brand op levendige toon.

— Dan zijn dus De Rat en Philip de Schone met de sneeuw ontkomen, hernam Raffles rustig. Waar zouden zij nu wel naartoe zijn gegaan denk je? Waar houden die kerels verblijf?

— Je kunt hen, tenminste als je wat voortmaakt, vinden in een klein kroegje dicht bij de Hallen, aan de kant van de groentenafdeling, want boven dat kroegje wonen ze.

— Maar zullen zij niet bang zijn dat zij daar zullen worden achterhaald?

— Waarom zouden ze? Ze geloven immers dat ze me koud hebben gemaakt.

— Laten we dat dan maar aannemen. Die vluchtelingen kunnen nog niet weten, dat ik erin geslaagd ben, je weer boven water te brengen. Nu, vriend Miggi-Mauggi, hoe dan ook je ware naam mag zijn, ik verzeker je, dat wij die heren wel te pakken zullen krijgen.

— Waarom? Waarom laat je het mij niet opknappen?

— Dat zal ik je zeggen. Het is mij minder om die kerels te doen, dan wel om het moorddadige poeder dat zij willen verhandelen. Maar in de allereerste plaats om die deftige geheimzinnige vreemdeling, om de groothandelaar, die het wil kopen. Want ik wil je wel zeggen, omdat je mij toch niet zult kunnen schaden, degene, die je uit het water haalde was John Raffles.

De gewonde keek de man die naast zijn bed zat een ogenblik met een flauwe glimlach aan, en mompelde:

— Daar heb ik al aan gedacht, toen ik die grote kerel daar zag.

Toen sloot hij de ogen, wendde het hoofd af, en viel meteen in slaap.

HOOFDSTUK III

IN HET WIJNHUIS « DE GROTE KAN »

Vijf minuten later reeds had Raffles alles in gereedheid gebracht voor de expeditie die hij aanstonds wilde ondernemen. Zeer waarschijnlijk zou de gehele nachtrust van de drie mannen ermee gemoeid zijn, maar daarover mochten zij zich niet beklagen, nu het een zaak van zulk een groot belang betrof.

Met bed en al werd de cocaïnehandelaar die gerust sliep, naar een ander vertrek gedragen, vanwaar uit hij, zelfs al zou hij in staat zijn geweest om zich te bewegen, onmogelijk had kunnen ontsnappen.

Het was reeds over tweeën toen de drie mannen opnieuw het huis verlieten door de tuindeur, die uitkwam op een steeg of pad, van de ene straat naar de andere voerende, tussen twee rijen vrij hoge tuinmuren door, die bijna geheel schuilgingen onder een overvloed van wingerdplanten en boomloof.

Het was dan ook volkomen onmogelijk, dat een naburige bewoner iets van die nachtelijke uitgangen merkte.

Het was thans niet zo gemakkelijk, een taxi te vinden, en Raffles wilde bij deze gelegenheid toch liever niet zijn eigen auto gebruiken.

Toch vonden zij nog tamelijk gauw een taxi, waarvan de chauffeur bereid was hen tot aan de Hallen te rijden, dat geweldige complex van markthallen, door Zola « De Buik van Parijs » genoemd.

Toen zij daar aankwamen was het nog zó vroeg, dat er op zijn minst nog een uur zou verlopen alvorens de eerste wagens met groenten uit de provincie zouden komen aanrijden.

Het was ook nog donker, en pas over een paar uren zou de zon opkomen.

Het door Miggi-Mauggi bedoelde kroegje was niet zo moeilijk te vinden.

Het was een smal, een weinig vooroverneigend huis, bestaande uit drie ver-

diepingen, en gelijkvloers, waarschijnlijk in de gelagkamer dus, brandde een enkel gaspitje.

— Hier moet het zijn, zei Raffles op zachte toon.

— Zouden wij daarbinnen kunnen gaan? fluisterde Brand. Zouden die kerels ons niet herkennen?

— Dat lijkt mij al heel onwaarschijnlijk, meende Raffles. Trouwens, Henderson kan desnoods zolang achterblijven, en op wacht blijven staan, totdat wij hem nodig mochten hebben.

— Maar zien wij er wel betrouwbaar uit? drong Brand aan.

— Gelukkig niet, antwoordde Raffles aanstonds. Wij zien er integendeel uit om met geen tang aan te raken, en hoe duidelijker dit blijkt, hoe meer vertrouwen mijnheer De Rat en mijnheer Philip de Schone waarschijnlijk in ons zullen stellen.

— En als zij er zijn, wat doen wij dan?

— Dat moeten wij van de omstandigheden laten afhangen. Is daar veel van het geboefte aanwezig, dan is het niet zonder gevaar, hen daar te willen dwingen het goedje af te geven, want de anderen zullen hen aanstonds te hulp komen, bezield door de geest van solidariteit die onder zulke lieden altijd heerst. En daarenboven zouden wij dan de kans lopen, niet te ontdekken wie die geheimzinnige man is, voor wie de smokkelaars en cocaïnehandelaars zo doodsbang zijn. En nu zou ik juist dat heerschap zo heel graag eens leren kennen. Ik heb altijd vermoed dat er hier te Parijs een soort centrale bestaat die alle aankopen regelt, die de voorraden verdeelt, en waar alle draden samenkomen van de smokkelhandel in de dodelijke sneeuw. En de woorden van onze patiënt hebben mij in die mening nog versterkt. Blijf hier even op mij wachten, Charles, ik

zal eens poolshoogte gaan nemen.

Raffles liep intussen zonder een ogenblik te weifelen verder, bereikte de deur van het wijnhuis, keek eens over het matglas naar binnen, zag dat er niemand anders in de gelagkamer was dan de waard, een klein, dik mannetje met een kogelrond hoofd zonder een spoor-tje haar, die druk bezig was met het in orde maken van zijn gelagkamer, en trad binnen.

De waard, een vreemdeling ziende, hield aanstonds op met zijn werk, en bromde:

— Je komt te vroeg, maat. Ik heb nog geen koffie.

— Koffie moet ik niet. Ik moet De Rat en Philip hebben.

— Zijn daarnet weer weggegaan.

— Dat spijt mij razend. Het gaat om...

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, keek omzichtig rond, naderde de waard zo dicht mogelijk en voltooide toen pas zijn zin:

— Het gaat om sneeuw.

De waard schrok even, maar hij scheen toch heel goed op de hoogte te zijn, want hij antwoordde aanstonds:

— Als je hen hebben moet, ga dan maar naar « De Grote Kan »... daar hebben zij een afspraakje, met... je weet wel wie.

Raffles begreep onmiddellijk van wie hier alleen maar sprake kon zijn, en hij had moeite, de lichte kreet van zegepraal terug te dringen.

Veel eerder dus dan hij had durven hopen, zou hij misschien reeds die geheimzinnige, gevaarlijke hoofdman van het gilde der cocainemokkelaars te zien krijgen.

— Waar vind je dat, die Grote Kan? vroeg hij langs zijn neus weg.

De waard keek hem een ogenblik onderzoekend aan, en zei toen:

— Weet je niet eens waar dat is?

— Vreemd hier in de wijk. De Prinse-marij heeft me weggekeken uit Vaugirard. De grond werd me daar te warm. Vertel gauw op, ik moet de jongens dadelijk hebben. Er is te verdienen.

— Het is hier tamelijk dicht bij, maat. Je gaat de Rue de la Pépinière door,

tot bijna helemaal aan het eind. Even voor het pleintje sla je de dwarsstraat rechts in. Die loop je door tot je op een soort binnenplein komt, met oude huizen er om heen, schuin tegenover de plek waar je dan staat, als je die straat uit bent, is « De Grote Kan ». Er hangt een uithangbord. Weet je het wachtwoord?

Natuurlijk wist Raffles er niets van, maar hij wachtte er zich wel voor, dit te laten merken, uit vrees dat de waard hem nu helemaal zou wantrouwen.

Hij knikte dus zwijgend, en wipte het glaasje slechte brandewijn naar binnen dat de waard hem had toegeschoven, zodra hij zag dat Raffles heel natuurgetroouw rilde in zijn dunne kleren.

Een ogenblik later stond Raffles weer op straat, slenterde met dezelfde slepende pas naar zijn beide wachtende metgezellen, en zei snel:

— Zij zijn in 'n wijnhuis, waarschijnlijk een dievenkroeg, niet ver hier vandaan. De waard zegt dat zij daar een afspraak hebben met « je weet wel wie ». Het is dus een prachtige gelegenheid, iets naders te weten te komen omtrent die geheimzinnige leider.

— Weet je waar het is? vroeg Brand.

— De waard heeft het me gezegd. Laten we gauw gaan, het zou mij spijten als ik hen misliep.

Geleid door Raffles, die de namen der straten hier zeer goed kende, liepen alle drie de Rue de la Pépinière in, volgden deze tot bijna het einde, en gingen toen de dwarsstraat rechts in, die hen inderdaad voerde naar een van die oude, eigenaardige binnenpleintjes, zoals men ze hier en daar nog vindt in de Franse hoofdstad, ofschoon hun aantal hoe langer hoe geringer wordt, want vele van die schilderachtige pleinen moesten worden opgeruimd, en de oude huizen er rondom moesten vallen onder slopershanden, bij het aanleggen van nieuwe verkeerswegen, zoals de moderne tijd die eist.

De duisternis was hier, temidden van de omringende, hoge huizen, nog bijna volkomen, ofschoon de hemel zich in het oosten reeds lichter begon te kleuren.

De drie mannen staken het plein over,

totdat zij bijna het kroegje bereikt hadden boven de deur waarvan door een ongeoefende hand een grote kan was geschilderd, met daaronder de naam van het wijnhuis.

Licht was er binnenshuis op dat ogenblik niet te zien, en toch wist Raffles heel zeker, dat hij het doel van zijn tocht bereikt had, en dat daarachter die smalle, thans verveloze deur, de twee mannen zaten te wachten op de komst van hun lastgever, aan wie zij de dodelijke sneeuw ter hand zouden stellen, die zij op zulk een verraderlijke wijze in bezit hadden gekregen.

Want het was nu wel duidelijk, dat die onbekende lastgever hun het geld had verschaft om aan Miggi-Mauggi de prijs voor de cocaïne te betalen, en dat zij dat geld in hun zak hadden willen houden.

Een ogenblik stond Raffles besluiteeloos, wat te doen.

Als hij aanklopte zou men hem zeker aanstonds naar het wachtwoord vragen, waarvan de waard in het wijnhuis bij de Hallen gerept had, en Raffles kende het wachtwoord niet. Hij begreep dat hij tegenover een echte dievenkroeg stond, waar men maar niet zo voetstoots iedere vreemdeling zou toelaten.

En bij het eerste teken van verraad zou er een van twee dingen gebeuren: of de Rat en Philip de Schone zouden dadelijk de vlucht nemen, denkende dat zij met geheime politieagenten te doen hadden en dan was alle moeite vruchteloos geweest, of wel zij zouden hun makkers te hulp roepen, en de hele benede zou op het drietal aanvallen. En Raffles bedacht, dat al brachten hij en zijn twee vrienden er het leven af, de onbekende lastgever zou er zich wel voor wachten, zich temidden van de strijd te wagen, dus ook dan werd het doel niet bereikt.

Raffles nam daarom zijn omgeving eerst eens goed op, zoals een veldheer, alvorens hij een aanval gaat wagen, en fluisterde toen:

— Mij dunkt, dat dit huis nog wel anders te benaderen is dan door de voordeur. Kijk eens, hiernaast is een krot, dat mij onbewoond voorkomt. La-

ten wij eens zien, waartoe het ons zou voeren, als wij van deze kant af de vesting belegerden.

Raffles had het oog op een oud wrak huis, waarvan de bovenste verdieping blijkbaar onlangs door brand was geteisterd en dat zo kaduuk was, dat de eigenaar het zelfs niet de moeite waard vond de verkooide balken daarboven door nieuwe te vervangen.

Raffles beproefde de kracht van de voordeur van dat lege huis eens, maar die bleek steviger te zijn dan hij dacht.

Daarnaast was echter een ruit, blijkbaar ingegooid door de straatjeugd en het viel hem al heel gemakkelijk de stukken glas die nog in de sponning zaten te verwijderen.

Raffles kon dit doen zonder de geringste kans op ontdekking, want alles in de omgeving sliep nog, en al was dat niet het geval geweest, de duisternis was hier nog bijna ondoordringbaar en slechts een enkele lantaarn deed vruchteloos moeite, wat licht te brengen in die donkerte.

Het geraas van de grote wereldstad was eindelijk tot rust gekomen, en men hoorde niets anders dan de verre schreden van een patrouillerende agent, en het doffe geratel der wielen van enige karren, die levensmiddelen aanvoerden.

Raffles fluisterde een kort bevel, en in een oogwenk waren de drie mannen achter elkaar door de gemaakte opening verdwenen. Zij bevonden zich nu in een kaal vertrek, waar zij een half dozijn grote ratten op de vlucht joegen, en waarvan de halfvergane vloer onder hun voeten verdacht meegaf.

Op de tast moesten zij een deur zoeken, die open bleek te staan, en zo bereikten zij de gang, aan het einde waarvan zich de achterdeur bevond.

Recht daartegenover was een tweede deur, en toen Raffles deze geopend had, bleek het dat zij toegang gaf tot een binnenplaatsje, hetwelk door de omwonenden hoofdzakelijk beschouwd scheen te worden als een goede bewaarplaats voor allerlei rommel, ledige groenteblikken, kooi-stronken, kleine pakkisten, en allerhande afval. Een mestvaalt gelijk.

Aan de overzijde stond een schutting, wrak, hier en daar bijna omvallend en die in betere tijden waarschijnlijk gediend had om kleine tuintjes van de binnenplaats te scheiden.

Maar aan deze kant was niets van die aard, en de huizen grensden met hun achterzijde onmiddellijk aan deze morsige, kwalijkriekende binnenplaats.

Raffles zag aanstonds dat zich ook hier een deur bevond en hij bemerkte tot zijn voldoening, dat die deur slechts met een ouderwetse klink gesloten was.

Waarschijnlijk was dit opzettelijk gedaan, om, bij een eventuele inval van de politie aan al diegenen gelegenheid te geven tot vluchten, die het een of ander op hun kerfstok hadden, en vermoeden konden, dat dit bezoek juist hen gold.

Raffles waagde het er op, de deur een klein weinig te openen, en bemerkte dat zich vlak daarnaast een smalle houten trap bevond.

Hij ging terug, en wenkte de beide anderen. Vlug en zacht beklommen dezen de trap, bij het zeer spaarzame licht van een gaspitje, hetwelk brandde omstreeks het midden van de gang, waarop de achterdeur uitkwam.

Raffles meende zwak stemmengerucht te hebben gehoord, afkomstig van het andere uiteinde van de gang, waaruit hij afleidde, dat daar de gelagkamer moest zijn.

Hij begreep evenwel, dat de geheimzinnige bendechef wel niet zo dwaas zou zijn, zulk een gewichtige zaak als het overnemen van een zeer kostbare partij cocaïne, af te handelen in de gelagkamer van hetgeen de Parijzenaars een « Bouge » noemen, dat wil zeggen een dievenkroeg.

Natuurlijk zou hij over een afzonderlijk kamertje beschikken, en het was nu maar zaak, te ontdekken, waar zich dat ergens bevond.

Toen zij de trap ten einde waren gelopen, bevonden de drie mannen zich op een klein portaal, dat maar heel zwak verlicht werd door het schijnsel, dat van de binnenplaats af naar binnen drong door een ronde opening, afgesloten door twee kruislings aangebrachte ijzeren

tralies van een pols dik, maar zonder vensterruit.

Dit portaal was het begin van een smalle gang, die evenwijdig liep met de achterzijde van het huis, en waarop twee deuren bleken uit te komen.

Raffles opende er behoedzaam een van, niet zonder eerst zijn revolver ter hand te hebben genomen, en stond nu in een schamel slaapkamertje.

Dit vertrek werd overdag op een eigenaardige wijze verlicht, en wel door een klein venster, dat niet uitzag op de straat, maar dat uitkwam in de achterwand van de gelagkamer, omstreeks drie meter van de vloer.

Het is dus duidelijk, dat zelfs bij heldere zonneschijn dit kamertje maar zeer pover verlicht werd.

Thans drong er alleen maar het schijnsel door, dat afkomstig was uit de gelagkamer.

Het venstertje was afgesloten met twee smoezelige, tullen gordijntjes, en door heel voorzichtig door de kier te kijken, kon Raffles het grootste gedeelte van de gelagkamer overzien.

Deze was vrij groot, daar zij de gehele breedte van het huis besloeg, hetwelk een tamelijk grote diepte bezat.

Hij kon een deel zien van het buffet, en daarachter de waard, een lange, magere kerel, met geelgrijs haar en een druipsnor.

Hij droeg een zwart fluwelen buisje, kaal en vettig, en een lange das, waarschijnlijk met het doel, zich een artistiek uiterlijk te verlenen.

In het kroegje waren op dat ogenblik een tiental mannen bijeen, maar hoe Raffles ook keek, de Rat en Philip de Schone schenen er niet bij te zijn.

Die moesten dus in een ander vertrek zijn, en dat wilde hij trachten te vinden tot iedere prijs.

Voorzichtigheidshalve onderzocht hij nog eens eerst het venster, en bevond dat het heel gemakkelijk van binnen af geopend kon worden, bijwijze van een dubbel deurtje.

Het was zeker de slaapkamer van een man, want over een stoel hing een versleten broek, en op een tafeltje lag een veel gebruikte pijp.

Misschien was dit dus het slaapvertrek van de waard zelf.

Raffles sloop weer naar de gang, deelde aan Brand en Henderson mede wat hij gezien had, en ging toen verder, maar hij had nog geen stap gedaan of hij bleef plotseling staan, want zijn scherp gehoor had een korte, ruwe lach opgevangen, die afkomstig moest zijn van iemand, die niet ver weg kon wezen.

Hij legde zijn vinger op de lippen, trad weer het vertrek van zoëven binnen en luisterde met grote aandacht.

Toen trok hij Brand naar zich toe, en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Hiernaast zijn twee kerels, die met elkaar praten. Misschien zijn zij het wel.

— Wil ik het eens gaan zien, en eens met hen praten, mylord, stelde Henderson heel zacht voor.

— Merci, James, antwoordde Raffles met een zacht lachje. Wij weten wat het betekent, als jij met zulke mensen gaat praten. Je zou hen dadelijk met je vuisten gaan bewerken. Zij zouden schreeuwen, en tien, twaalf kerels zouden naar boven stormen. Heb dus liever wat geduld, en wacht tot ik iets beters bedacht heb.

— Maar als wij hen laten begaan, Edward, zei Brand, dan zullen zij hem het duivelse goedje overhandigen. Hij zal er mee wegwandelen en al onze moeite is voor niets geweest.

— Hij zal niet wegwandelen, Charles, zonder dat een van ons hem zal volgen.

— Maar als hij met een snelle auto komt, en daarmee weer weggaat?

— Hij zal zeker het een zowel als het

ander doen, amice, reken daar maar op. En natuurlijk zal ik mijn maatregelen daarnaar nemen. Die auto moet hier in de buurt geparkeerd blijven en zodra hij hier binnen is, zal een van ons naar buiten gaan, en eens met de chauffeur praten. En dat is misschien nu juist een werkje voor onze Henderson.

— En verondersteld dat hij hier reeds is?

— Onmogelijk. Dan zouden die kerels het niet wagen, op die wijze te lachen. Ik geloof dat onze onbekende vriend er te veel de tucht in houdt, om zo iets toe te laten. En luister nu eens, James, dan zal ik je mijn instructies geven.

Hij fluisterde enige tijd op zeer zachte toon met Henderson, die een paar malen knikte, ten bewijze dat hij alles goed begrepen had, toen richtte Raffles zich weer op, en haalde uit zijn zak een instrument in etui, waaruit hij een centerboor nam.

Raffles had aanstonds gemerkt dat de beide vertrekken niet van elkaar gescheiden waren door een stenen muur, maar slechts door een houten schot.

In dit slaapvertrek was het met behangselpapier beplakt, en Raffles kon dus niet zoeken naar een loszittende knoest in het hout.

Hij zette de boor in het hout, en begon langzaam en voorzichtig te draaien, terwijl Brand bij de deur de wacht hield en Henderson zich verdekt had opgesteld bij het venstertje, dat uitzicht gaf op de gelagkamer.

HOOFDSTUK IV

DE MAN MET DE GROENE OGEN

Het boren van een gat door een houten schot van nog geen duim dik kost een goede timmerman niet meer dan een paar tellen, maar Raffles deed er wel tien minuten over, want hij begreep dat het minste verdachte gerucht in de ka-

mer ernaast gehoord moest worden.

Raffles was wel zo verstandig om het gat niet door en door te boren, want het zou kunnen zijn, dat door een toeval een der mannen het boorijzer te voorschijn zag komen.

Hij verwijderde dus het laatste, dunne vliesje hout heel voorzichtig met behulp van zijn vlijmscherp zakmes, telkens door de opening kijkende, totdat hij een zuiver rond gat had gemaakt, juist zo groot dat de kurk van een wijnfles erin zou hebben gepast.

Toen hij nu het oog ervoor bracht, bemerkte hij dat het toeval hem zeer gunstig was geweest, want hij had de opening gemaakt zo dicht mogelijk bij de wand van de gang, die langs dit en het volgend vertrek liep, en in een hoekje waar het bijna volkomen donker was.

Bovendien had hij nu het voordeel, dat hij een vrij groot gedeelte van het vertrek kon overzien, daar hij zorg had gedragen, het gat in een enigszins schuinse richting te boren.

Onmiddellijk zag hij, dat ook deze kamer een opening had, die uitkwam op de gelagkamer, ofschoon die veel kleiner was, nauwelijks meer dan een luikje ter grootte van een paar handen.

Maar dat zag Raffles pas later.

Hij keek in de eerste plaats naar de twee mannen, die daar aan de ronde tafel in het midden gezeten waren, met de ellebogen op het tafelblad leunend en een sigaret rokend.

Eén zat half met de rug naar Raffles toe. Het was een klein, schriel mannetje met een vaal grauwe tint en hij moest bepaald De Rat zijn. De man die tegenover hem zat met zijn knap, maar ordinair gelaat, dat was dus ongetwijfeld Philip de Schone.

Deze laatste was zeer behoorlijk gekleed in een goede demi, zijn lichtgrijze deukhoed lag naast hem, niet zo maar op de morsige tafel, maar op een opgevouwen krant.

Hij was dus blijkbaar iemand die net op zijn kleren was, die mijnheer Philip.

Wat zij zeiden kon Raffles onmogelijk verstaan, hoezeer hij er ook zijn best voor deed, want zij fluisterden heel zacht, misschien wel uit vrees dat men hen in de gelagkamer zou kunnen verstaan.

Maar eensklaps veranderde het toneel want de deur ging open, de man met het fluwelen jasje kwam binnen, liep snel op het tweetal toe, en zei haastig,

en zo schel fluisterend, dat Raffles hem duidelijk kon verstaan:

— Hij is er, Hij zal over een halve minuut hier zijn, hij komt langs de achterkant.

Onmiddellijk veranderde de hele houding van de beide mannen.

Zij sprongen op, verbleekten, en er was schrik en ontsteltenis te lezen op hun gelaat, al deden zij ook al het mogelijke, om zich goed te houden.

Reeds was de waard in een onderdanige houding bij de deur gaan staan, en het volgende ogenblik, voor iemand het nog goed wist, zonder dat iemand hem had horen of zien aankomen, stond er een rijzig gebouwde man in het vertrek, gehuld in een zwarte regenmantel met een pelerine, zoals ze vroeger veel gedragen werden, en die nu waarschijnlijk moest dienen zijn gestalte zoveel mogelijk te verbergen.

Hij had een bleek, langwerpige gelaat, met een opvallend grote neus, dun en scherp, en gitzwart haar.

Het onderste gedeelte van het gelaat ging geheel schuil achter een tamelijk lange, goed onderhouden puntbaard, maar het geoefend oog van Raffles had aanstonds gezien, dat die baard niet echt kon zijn.

Voor men dit alles echter in zich kon opnemen, werd de aandacht getrokken door de ogen van de man.

Zij waren niet groot, zij stonden opmerkelijk ver van elkaar, hetgeen aan zijn gelaat een eigenaardige, ongewone uitdrukking gaf, en zij waren groen.

Het was een absoluut groene kleur, zoals de zee wel kan zijn, wanneer het zonlicht er onder een bepaalde hoek invalt.

De pupillen, groot en gitzwart, leken wel onbeweeglijk te zijn, en daaromheen was die kring van groen, als van een roofdier, en men kreeg het gevoel, dat die ogen in het donker moesten kunnen lichten, fosforiseren, als van een kat.

Hij was in avondtoilet, en hield zijn chapeau clack in de hand.

Nog nooit had Raffles iemand gezien die zo kaarsrecht liep, bijna overdreven, alsof hij een of ander gebrek had, dat hem belette, zich voorover te buigen.

Maar dat de man allesbehalve gebrek-kig was, dat bewezen al heel gauw de bliksemsnelle bewegingen, waarmede hij op de tafel toetrad, zich met een enkele blik tot de waard wendde, die drupstaartend verdween en de deur achter zich sloot, waarna hij plaats nam tussen de beide mannen in, maar zo, dat zijn gelaat enigszins in schaduw gehuld was.

Het was echter juist naar de opening toegewend, welke Raffles zoëven gemaakt had, en deze kon dus duidelijk zien, dat de ogen van de zoëven binnengetreden vreemdeling inderdaad groenachtig schitterden.

Zoals hij daar zat, met zijn bleek gezicht, strak als een masker met daarin de katachtig fonkelende ogen, leek hij wel de vleesgeworden wreedheid en Raffles zou er dus wat voor gegeven hebben, als hij dat snoet eens zonder de baard had kunnen zien, die zekerlijk een hardvochtige mond met dunne lippen en brede roofdierkaken moest verbergen.

Het voorhoofd was buitengewoon laag doch goed gevormd, maar dat kon wel het gevolg zijn van de omstandigheid dat, de man naar alle waarschijnlijkheid ook een pruik droeg.

Zonder zijn hoofd in het minst te bewegen, zonder dat er een spier van zijn gezicht vertrok, keek hij van de een naar de ander, nadat de beide mannen ook weer waren gaan zitten, en iets als een soort verontschuldiging hadden gestameld.

Philip de Schone scheen het eerst weer zijn bezinning terug te hebben, want hij schraapte zijn keel, en begon:

— Wij verheugen ons, dat gij gekomen zijt, Meester. Wij hebben ons werk verricht zoals het ons werd opgedragen.

— Zo waarlijk? vroeg de bezoeker met een temende stem, die in merkwaardige tegenspraak was met het stroeve uiterlijk en het strakke, onbeweeglijke gelaat. Hebt gij dat waarlijk gedaan? Nu, het is mij aangenaam om dat te horen. Waar is het pakket?

De Rat stak haastig de hand in zijn binnenzak en haalde een klein, langwerpige pakje te voorschijn, hetwelk Raffles onmiddellijk herkende.

De man met de groene ogen nam het uit zijn bevende vingers, liet het in zijn jaszak glijden alsof het een doosje sigaretten was, en zei toen, altijd met diezelfde wat lijzige, temerige stem:

— Ik zal maar niet kijken of er wel werkelijk sneeuw inzit, mannen. Jullie kennen mij wel. Het is jullie bekend, dat men mij niet straffeloos bedriegt, nietwaar? Jullie hebben natuurlijk wel eens gehoord van Jacques Een-Oor?

De beide mannen verbleekten en De Rat antwoordde met een stem die trilde:

— Jawel, Meester. Zeker hebben wij hem gekend, toen hij nog leefde. Hij is op een noodlottige wijze aan zijn eind gekomen; in de Seine gevallen en verdronken. Zo maar, pardoes van een brug af.

— Ja, het ongeluk moet je maar treffen. Twee dagen tevoren had hij mij een pakje sneeuw bezorgd, waarvoor ik hem 40.000 francs betaald had, en dat insectenpoeder bleek te bevatten, ha, ha.

De man had een schel lachje, dat blijkbaar sterk op de zenuwen van de twee schelmen werkte, want zij schoven onrustig heen en weer op hun stoelen, zonder de ander te durven aanzien.

Eindelijk zei Philip, na een paar malen te hebben geslikt:

— Dat was natuurlijk een noodlottig toeval, Meester. Wij zouden er ons zeker wel voor wachten u te bedriegen. Het is werkelijk cocaïne.

— Ik verwachtte ook niets anders.

Raffles bestudeerde door het kijkgat met de grootste aandacht het gelaat van die man. Nog zelden had hij zulk een ogenpaar gezien. Als die man inderdaad wraakzuchtig keek, dan moest zijn gelaat schrikwekkend zijn, want nu reeds, nu hij met voorgewende vriendelijkheid sprak, gloeiden zijn irissen als die van een panter in het duister en zijn kleine tanden, die blinkend wit waren, kwamen te voorschijn tussen het gitzwarte haar van snor en kinbaardje.

— Dus, de Meester is tevreden? vroeg de Rat, die blijkbaar op hete kolen zat.

— Nog niet geheel en al, antwoordde de ander, en een ogenblik bekeek hij met aandacht zijn keurig onderhouden nagels. *Er is nog een kleinigheid tussen*

ons te regelen.

— Nog iets te regelen? stamelde Philip. Wat zou dat kunnen zijn? Wij hebben u toch volgens afspraak de cocaïne gebracht. Wat zoudt gij nog meer kunnen verlangen?

— Het geld, antwoordde de Meester laconiek.

De Rat kwam half van zijn stoel over-eind, maar een blik uit de groene ogen scheen voldoende te zijn om hem er weer op vast te nagelen en hij stotterde hees:

— Het geld? Wat bedoelt gij daarmee? Gij hebt ons dat toch gegeven om, die ander mee te betalen?

— Dat is zo. Maar je hebt het hem niet gegeven. Je hebt hem, integendeel, zware stenen aan de voeten gebonden, en in de Seine gegooid. Geef mij dus dat geld terug, dat je die man hebt willen onstelen.

Bevend over al hun ledematen staarden de beide mannen de geheimzinnige lastgever aan, wiens naam, wiens woonplaats zij niet kenden, maar die zij hadden leren vrezen als een boze ziekte, als een ware gesel.

Hoe wist hij dat? Hoe kon het mogelijk zijn, dat dit nu reeds tot hem was doorgedrongen? Spraken de doden dan?

De bezoeker wendde zijn glinsterende ogen van de een naar de ander, en zei toen met een kort lachje, dat een onaangename, schrikwekkende klank had:

— Niets blijft voor mij verborgen, bedenk dat. Ik erken, ik weet niet wie die nachtelijke aanranders geweest zijn, die jullie kameraden hebben neergeslagen, maar ook dat zal ik wel ontdekken. Jullie makkers zijn op het politiebureau daar hebben zij geklapt, en ook bij de politie heb ik mijn vrienden, die mij nu en dan nuttige inlichtingen verschaffen. Geef me dus dadelijk het geld.

Maar hier raakte de man met de groene ogen een zeer gevoelige snaar aan bij De Rat.

Als het om geld ging, dan verstond hij geen gekschere.

Zijn stem klonk dan ook reeds anders, toen hij zich tot de Meester wendde en zei:

— Wij hebben u altijd eerlijk bediend en nu hebben wij eens een zaakje voor onszelf gedaan, en dat is toch zeker aan niemand verboden. Gij hadt ons het geld gegeven om Miggi-Mauggi te betalen, dat is waar, maar als wij kans zien, het mes van twee kanten te laten snijden...

Op dat ogenblik wendde Raffles zich naar Brand om, die alleen maar kon horen wat er gezegd werd, en fluisterde heel zacht:

— Kijk jij nu eens door het gat, en neem hem goed op. Ik denk dat wij hem nog wel eens zullen terugzien.

Voor hij zich naar de opening toebukte, vroeg Brand even zacht:

— Waar is Henderson?

— Ik heb hem weggezonden. Bekommer je niet om hem, hij zal zijn werk wel goed doen.

Brand had zich gebukt, keek door het gat, en zag nu in het witte, onbeweeglijke gelaat van de Meester, waarin alleen de groene ogen schenen te leven.

En die ogen voerspelden weinig goeds toen hij rustig hernam:

— Ik wil dat mijn leveranciers erop moeten kunnen rekenen, dat zij behoorlijk betaald worden. Anders zou mijn handel achteruit gaan, en dat verkies ik niet. Zulke daden van willekeur zal ik nimmer toelaten. Geef me dus het geld en dank de hemel, dat je er ditmaal zo genadig af komt.

Brand zag duidelijk hoe de Rat zijn makker en medeplichtige onder de tafel op de tenen trapte, toen hij zoetsappig zei:

— Neem mij niet kwalijk, Meester, maar dat gaat toch waarlijk niet aan. Wij hebben ons blootgesteld aan arrestatie, aan de gevangenis en wij willen al dit werk niet voor niets hebben gedaan. Is het niet zo, Philip?

Zijn makker knikte zwijgend.

Brand zag tot zijn schrik en afgrijzen, hoe de Rat heel langzaam en voorzichtig uit de schacht van zijn hoge laars een breed en lang mes te voorschijn trok, en hij stond op het punt een kreet van waarschuwing te slaken, toen de Rat reeds was opgesprongen en uit alle macht toestiet.

De Meester was echter rustig blijven

zitten, zonder zelfs een afwerende beweging te maken en liet alleen maar een schel lachje horen, toen het mes op zijn borst afschampte, en toen vlak bij het heft middendoor brak.

— Vervloekt. Hij is gepantserd, krijste de Rat. Jongens. Te hulp! Hij wil ons ons eerlijk verdiend geld afnemen, en ik heb eindelijk genoeg van zijn hebzucht. Philip, sla hem met je knots op zijn hersens.

De Rat had dit laatste zo hard geschreeuwd, dat men het daarbeneden in de gelagkamer wel had moeten horen.

Onmiddellijk werden er stoelen verschoven en omvergeworpen, voetgetrappel klonk op de trap, maar reeds had de Meester een schel gefluit laten horen, en bijna op hetzelfde ogenblik stonden twee reusachtige mannen in de kamer, die waarschijnlijk in de donkere gang op wacht hadden gestaan.

Er waren nog geen vijf tellen verlopen of het vertrek was het toneel van een hels tumult.

De Meester was opgestaan, zonder zich te overhaasten, en gaf een bevel, hetwelk Brand onmogelijk kon verstaan, want het werd in een hem vreemde taal gezegd, maar onmiddellijk vielen de beide zwaargebouwde mannen op de beide cocaïnesmokkelaars aan, en beukten hen neer met hun harde vuisten, om hun meester de weg naar de deur vrij te maken.

Raffles, die geen woord van het gesprokene gemist had, begreep wel wat er geschied was, ook zonder dat hij door de opening had gekeken.

Hij snelde naar het raampje, wierp een blik naar beneden, en zag dat de gelagkamer thans geheel verlaten was.

Alle kerels daarbeneden schenen dus de trap op te komen, teneinde hun bedreigde kameraden de behulpzame hand te bieden.

De houten tussenwand kraakte reeds onder het geweld van de lichamen, die er uit alle macht tegenaan geworpen werden, en ieder ogenblik vreesde Brand dat het betrekkelijk zwakke schot zich zou begeven.

Het was hem nu onmogelijk, de strijd goed te volgen, want telkens schoven

er lichamen vlak voorbij de opening, maar er werd daarbinnen hevig gevochten, dat was zeker.

Toen hij tenslotte weer het vertrek bijna geheel kon overzien, zag hij dat de Meester het reeds verlaten had, zonder dat iemand hem ook maar met één vinger had kunnen aanraken.

— Hij is weg, fluisterde Brand, en twee grote, sterke kerels dekken zijn aftocht. Er wordt met messen en knuppels gevochten.

— Dan als de gesmeerde bliksem naar beneden, dan wordt het hier voor ons wel een beetje te druk, fluisterde Raffles.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, want de deur bleek op slot te zijn gedraaid.

Denkelijk had de waard dit twintig minuten geleden gedaan, in het voorbij lopen, zonder een bepaalde reden, en misschien wel om te zorgen dat het drietal ernaast niet gestoord of beluisterd zou worden.

Hoe dan ook, de deur was op slot.

Raffles was niet van plan, veel tijd te verliezen met het openen van die deur, hetwelk trouwens gevaarlijk zou zijn, daar er nu ook in de gang gevochten werd, en daarom nam hij een kloek besluit, trok snel de vensterdeurtjes open, boog zich voorover, en zei:

— Hier er uit, Charles. Het is niet al te hoog, en er staat een tafeltje juist onder het venster. Wij zullen aan onze handen gaan hangen, en ons dan laten vallen.

Hijzelf gaf het voorbeeld, klauterde met de behendigheid van een volleerde acrobaat door het raampje, hing even met zijn gekromde vingers aan de rand, viel van nauwelijks een halve voet hoogte op het tafeltje, en sprong van daar op de grond.

Brand volgde hem op de voet, bereikte de geheel verlaten gelagkamer, waarna zij samen naar de straatdeur snelden. Het was hoog tijd, want reeds naderden er snelle voetstappen van een aantal politieagenten, die waarschijnlijk het rumoer gehoord hadden of door omwonenden waren gewaarschuwd.

Zij renden de straat door, die van het

oude pleintje wegvoerde, en stonden even daarna een kort ogenblikje uit te blazen in een stille, vreedzame straat, met mooie bomen beplant.

In het oosten begon de hemel zich rose te kleuren.

Het leek schier onbegrijpelijk, dat op nauwelijks veertig passen van deze vreedzame plek, waar het zo fris rook naar bedauwd gras, in een oude dievenkroeg een felle strijd gestreden werd tussen allerlei gespuis.

Raffles dacht er niet aan zich hier verder mee in te laten, want hij had thans andere dingen te doen.

— Waar zit Henderson nu? vroeg Brand, wel een beetje ongerust.

— Ik hoop dat hij achter op de auto van onze geheimzinnige vriend zit, Charles, antwoordde Raffles bedaard. Hij is

in die zaken nogal handig. En ik hoop voorts dat hij heeft kunnen ontdekken, waar onze man woont. Wij hebben voor het ogenblik niets beters te doen, dan rustig naar huis te gaan, en zijn terugkomst af te wachten.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of een grote limousine met gedoofde lichten kwam in de verte aanrazen, en stooft in snelle vaart de beide mannen voorbij, zodat zij haastig terzijde moesten springen.

Maar dit gebeurde toch niet zo snel, of beiden hadden heel duidelijk een donkere gedaante op de bagagedrager van de grote wagen gezien, en dat was zeker geen koffer, want het bewoog, en een hand scheen een kort ogenblik naar hen te wuiven...

HOOFDSTUK V

KYRIAPOULOS

Het was bijna vier uur in de ochtend toen Raffles en Brand eindelijk weer hun huis in Battignolle bereikten.

Het eerste bezoek van Raffles gold zijn gewonde logé, en tot zijn tevredenheid bemerkte hij dat de man nog altijd rustig sliep, en waarschijnlijk voorlopig niet wakker zou worden.

Hij plaatste een elektrische drukbel onder het bereik van diens hand, en spelde een papier op zijn deken, waarop hij geschreven had:

— Wanneer je iets nodig mocht hebben, druk dan op die bel.

Toen pas begaven de beide mannen zich ter ruste, na ook voor Henderson een boodschap te hebben achtergelaten, dat hij hetzelfde kon doen.

De nacht was vrij opwindend geweest, het was laat, of beter gezegd, vroeg geworden, en daarom vonden zij het ook niet erg, dat zij de volgende ochtend pas om elf uur opstonden en dus tegelijkertijd de lunch en het ontbijt gebruikten.

Raffles ging allereerst naar Miggi-Mauggi omzien, die geen koorts meer had, ofschoon hij door bloedverlies nog zwak was, en niet buitengewoon goed in zijn humeur.

— Wat is dat hier nu voor een raar gedoente? vroeg hij gemelijk, zodra Raffles was binnengekomen, en naast zijn bed stond. Je hebt me verteld dat je Raffles bent, en dat geloof ik graag, maar het lijkt hier drommels veel op een gevangenis, dat zul je toch zeker wel toestemmen.

— Het lijkt er op, vriend, en soms is het er ook een, zei Raffles glimlachend. Maar geloof me, al oefen je een schandelijk, een zeer afkeurenswaardig beroep uit, wij wensen je geen kwaad toe. Maar het is beter dat je hier blijft, tot je volkomen bent genezen. Wat zou je ook willen met dat gebroken been? Je denkt toch zeker niet dat je het zoudt kunnen gebruiken?

Miggi-Mauggi mopperde wat voor zich heen, en vroeg toen:

— Hoe lang zal dat grapje duren?

— Je lijkt me een heel sterke kerel toe, en daarom denk ik, dat je binnen een paar weken althans wel vervoerd kunt worden.

— Een paar weken. Het is me een pretje, barstte de man uit. Dat houd ik niet uit. Ik moet die schobbejakken hebben, zeggen hoe ik over hen denk.

— Dat hoeft niet meer, beste vent, want de politie heeft je dat werk voor geruime tijd uit de handen genomen, zei Raffles met een glimlach, en hij haalde een ochtendblad uit zijn zak te voorschijn, hetwelk Brand zoëven aan de dichtstbijzijnde kiosk had gekocht.

Het bevatte een vrij uitvoerig relaas van hetgeen er in de afgelopen nacht in « De Grote Kam » was voorgevallen, althans voor zover men dat had kunnen te weten komen, want er moesten zich daar dingen hebben voorgedaan, die tamelijk geheimzinnig en onbegrijpelijk waren.

Zo stond het vast, dat er in de dievenkroeg onbevoegden waren binnengedrongen, die de vechtenden, zonder het te kunnen beletten, door het venstertje en de gelagkamer hadden zien vluchten.

De waard was er nog juist zonder kleerscheuren afgekomen, en alleen met een strenge waarschuwing op vrije voeten gesteld, maar er waren drie of vier personen gearresteerd en daaronder ook de Rat en Philip de Schone.

Nu was het wel merkwaardig, dat het dagbladverslag met geen woord repte van het geld, het zeer aanzienlijke bedrag, hetwelk die kerels dan toch bij zich hadden moeten hebben.

Raffles achtte het dus waarschijnlijk, dat de twee potige helpers van de man met de groene ogen kans hadden gezien, hun dat geld te ontroven, om het aan hun geheimzinnige Meester ter hand te stellen.

Iets anders, hetwelk Raffles trof, was, dat er ook geen woord gewijd werd aan die man zelf. Had hij dus werkelijk zulke machtige beschermers, of wel had niemand van de strijdenden met een woord durven gewagen van die geduchte tegenstander, die door sommigen met de titel Meester werd aangesproken?

Dat kon zeer goed zijn, want er bestond een grote mate van saamhorigheidsgevoel tussen deze soort mensen, die hetzelfde doel najagen.

Smokkelaars, van welk object dan ook, zullen elkaar onderling niet zo gauw verraden, en zeker niet de man, die hen zoveel geld laat verdienen.

Maar met de Rat en Philip had de politie op ander gebied nog verscheiden appeltjes te schillen en deze heren konden er wel zeker van zijn, voor een aantal jaren het toneel van het dagelijks leven te verlaten, om nu achter de dikke muren van een gevangenis te piekeren.

Ook de beide potige helpers had de politie niet meer aangetroffen, of liever zij had hen alleen op de brede ruggen gezien.

Maar zij vervoerde, behalve de zoëven genoemden, nog vijf mannen naar het hospitaal, die er tamelijk slecht aan toe waren.

Miggi-Mauggi las alles met de grootste aandacht, gaf toen het blad aan Raffles terug, keek hem eens goed recht in de ogen, en vroeg op de man af:

— U bent daar zeker bij geweest met uw vriend?

— Ja, dat was ik, antwoordde Raffles glimlachend. Daarvan behoef ik geen geheim te maken. Het ging er nogal luidruchtig toe.

— En hebt u hem, de Meester, gezien?

— Ook dat is zo. En ik moet zeggen dat hij er niet erg aanminnig uitziet. Weet niemand waar hij woont?

— Niemand weet dat. En niemand zou het ook durven onderzoeken, laat ik u dat maar zeggen. Hij is meer te duchten dan de pest, die vent. Ik weet waar ik over spreek, en ik overdrijf niet. Zij vertellen staaltjes van zijn wreedheid, waar je van zou huiveren. Het enige wat ik ontdekt heb, is, dat hij een Griek moet zijn. Toevallig heb ik een paar jaren op een Grieks schip gevaren, ik ken een beetje van de taal, en ik heb hem wel eens een paar woorden horen zeggen tot die helpers van hem, die hem blindelings gehoorzamen. Misschien herinnert u zich uit uw jeugd wel dat boek van Jakob Wassermann, « *Die Griechen* », of het boek van

sterkanon van Staalstad? » Welnu, daarin komen ook twee van die kerels voor, echte reuzen, ik geloof dat het tweelingbroers zijn, die de Duitse professor als trouwe honden bewaken, volgen en verdedigen. Maar ik geloof dat dat nog maar zuigelingen zijn, vergeleken bij Atos en Etos.

— Maar luister nu eens, Miggi-Mauggi, aldus viel Raffles hem in de rede. Gisteren kwam die man met een auto, dat is zeker. Dat kan niet onopgemerkt zijn gebleven. Heeft dan niemand er ooit aan gedacht het nummer van die auto eens op te nemen en zo zijn identiteit te ontdekken?

— Ik kan u verzekeren, mijnheer John Raffles, dat niemand dit ooit in zijn hoofd zou krijgen, antwoordde de gewonde ernstig. En al was het wel zo, dan zou het nog niets baten, want dat nummer is voor dergelijke gelegenheden altijd een ander. O, we hebben niet met de eerste de beste te doen. En denk maar niet dat hij het alleen van het cocaïnesmokkelen moet hebben.

— Waar zou hij dan nog meer de hand in hebben?

De ander keek om zich heen, alsof hij bespieders duchtte, en liet desondanks zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij ten antwoord gaf:

— Ze denken dat hij een handelaar in blanke slavinnen is, dat hij destijds zijn eigen land heeft verraden, om er geld mee te verdienen en dat hij een van de schurkachtigste bankiers is, die er ooit hebben geleefd. Blijf uit zijn bereik, Raffles, als ge mijn raad wilt volgen. Dat is alles wat ik te zeggen heb. Nu, van de Rat en van Philip is het jammer, maar wat in het vat is verzuurt niet, en als ik hen over een paar jaren te pakken krijg...

Hij voltooide de zin niet, maar maakte een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Toen liet hij zich uitgeput weer achterover vallen. Raffles bezag zijn patiënt hoofdschuddend, en vroeg zich verwonderd af, hoe zoveel wraakzucht nog kon huizen in de geest van een man, die de dood zo na onder de ogen had gezien.

Hij liet het ochtendblad bij hem ach-

ter, opdat hij zich zou kunnen bezighouden met lezen, en beloofde hem zelfs een radiotoestel, als hij op zijn beurt toezegging wilde doen, zoveel mogelijk mede te werken tot zijn genezing.

— Het lijkt wel of je een zwak voor die vent hebt, zei Brand tot Raffles, zodra zij beiden de onderaardse ziekenkamer hadden verlaten.

— Dat is wellicht wat sterk uitgedrukt, amice, maar ik kan niet nalaten, sympathie te voelen voor iemand, die op vijf seconden na dood is geweest. Hijzelf ziet het misschien anders in, maar dat verandert niets aan de zaak. En nu zullen wij eindelijk onze vriend Henderson eens ondervragen.

— Ik dacht eigenlijk, dat je nieuwsgieriger zoudt zijn geweest, Edward.

— Dat was ik misschien wel, maar het is goed, als de mens nu en dan zijn verlangens beteugelt, en zich oefent in onthouding. Dat staalt de wil, en doet teleurstellingen beter verdragen. Maar hier is onze reus al, bezig met de lunch. Wel, James, heb je iets van betekenis mede te delen?

— Dat kunt u zelf beter beoordelen, mylord, antwoordde Henderson, die op dat ogenblik de betrekking van huis-knecht vervulde, en de tafel dekte met een eenvoudig servies. Maar als het belangrijk is, dat ik weet wie die kerel is, hoe hij heet, en waar hij woont, dan is de moeite niet vergeefs geweest.

— Laat dan maar eens horen, James, zei Raffles, voor zijn bord plaatsnemend, terwijl Brand zijn voorbeeld volgde.

— Wel, mylord, eerst zijn naam. Hij heet, wacht eens, ik heb het voor de securiteit maar opgeschreven, want het is een heidense naam: hij heet Kyriapoulos.

— Dan had onze gewonde patiënt dus gelijk, een griek, mompelde Raffles half voor zich heen. Ga maar verder, James.

— Hij bewoont 'n prachtig, maar oud huis in Auteuil, dicht bij de Seinekade, er is een tuin achter, die regelrecht aan de Seine grenst en daar heeft hij een aanlegsteigertje, waar ik een prachtige motorboot heb zien liggen, in een botenhuis van latten. Ik geloof dat het huis zeker wel een paar eeuwen oud is, want het heeft zo'n eigenaardig dak met al-

lerlei guirlandes van steen en vier schoorstenen op de vier hoeken.

— Dat heb je goed opgemerkt, James, maar weet je nu heel zeker, dat hij daar woont?

— Dat kan bijna niet anders, mylord. Hijzelf ging het huis met zijn sleutel binnen en de auto werd de garage binnengereden die naast het huis ligt, dat is een gewoon, vierkant gebouwtje, zeker nog splinternieuw, de kalk tussen de bakstenen is maar nauwelijks opgedroogd.

— Dat heb je dan prachtig opgeknapt, James, en zonder enig opzien te baren. De reus kreeg een kleur, krabde zich achter het oor, en stotterde:

— Ik weet niet wat u opzien baren noemt, mylord, maar ik weet zeker dat de man overmorgen zijn werk wel weer zal doen.

Raffles legde zijn vork neer, die hij juist ter hand had genomen, keek de reus strak aan, en vroeg langzaam:

— Wat moet dat betekenen? Je hebt toch hoop ik, geen onhandigheden begaan?

— Ik kon er werkelijk niets aan doen mylord. Het lag niet aan mij, het lag aan de deur.

— Aan welke deur... zeg op.

— Aan de deur van de garage, mylord. De zaak was, dat die deur wat krap was uitgevallen. Ik lag nog altijd languit op de bagagedrager, ik stak aan weerskanten voorbij de auto uit, en toen werd ik er netjes afgeschoven, en toen vloekte ik, en dat had ik niet moeten doen, want zij hoorden iets, en kwamen kijken wat het was, juist toen ik overeind was gekrabbeld, nog een beetje duizelig, want de muur had mij een gemene klap tegen mijn hoofd gegeven.

— Nu, dat is wat moois, zei Brand streng.

— Het was niet mijn schuld, heus mijnheer Brand, verontschuldigde zich de reus. Het was een heel smalle doorgang, veel te smal voor zo'n grote wagen eigenlijk. Maar die kerels stonden dadelijk klaar met hun knuppels, en ik heb er een, die mij wou raken, een opwaai gegeven. Hij zakte in elkaar, en terwijl de ander zich met hem bemoei-

de, ben ik maar vlug weggelopen. Maar naderhand ben ik toch gaan kijken wat voor naam er op de deur stond.

— Nu, dan is het althans nog met een sisser afgelopen, meende Raffles.

— Dat is het ware woord, mylord, zei Henderson met een grijnslachje, want het maakte een sissend geluid.

Raffles moest ten tweede male zijn vork naast zijn bord deponeren, leunde toen met gefronste wenkbrauwen achterover in zijn stoel, en vroeg:

— Wat is dat nu weer? Wat siste er dan?

— Het pijpje, mylord.

— Luister eens, James, moet ik je de woorden een voor een uit de keel trekken? Waar praat je toch over? Wat was het voor een pijpje?

— Wel, mylord, ik vertel alleen de dingen in de volgorde zoals ze zich hebben voorgedaan, antwoordde de reus op beledigde toon. Toen ik naar het koperen naamplaatje keek, floot er ineens iets langs mijn hoofd, juist toen ik dat had afgewend. Het leek een beetje op het sissen van een slang, en toen volgde er een heel zwak klapje op, ik zag toevallig juist een kleine tak afbreken van een grote boom aan de rand van het trottoir, en toen ik eens ging kijken, vond ik dit pijpje in de stam steken. Toen ben ik maar hard weggelopen.

En met die woorden legde de reus een klein voorwerp naast het bord van Raffles neer, dat er uitzag als een spijker maar dan bruin van kleur, en zonder kop, maar daarentegen met een zeer spitse punt.

Raffles nam het voorwerp heel voorzichtig aan het einde op, bekeek het enige ogenblikken, en zei toen kortaf:

— Dat ding is van ijzerhout en zeer waarschijnlijk afgeschoten met een krachtige windbuks. De punt is in vergif gedoopt, maar de man die door zulk een doorn getroffen wordt kan toch nog zeker wel een paar honderd meters verder lopen, zonder iets anders te voelen dan de pijn van het prikwindje, om dan plotseling, als door de bliksem getroffen, neer te vallen. In alle opzichten is het dus een verraderlijk wapen, want de getroffene kan maar heel zelden de

dader noemen, tenzij hij onmiddellijk alarm maakt. Zijn eerste beweging is natuurlijk steeds, de doorn uit te rukken en ver weg te werpen. Dat doet iedere getroffene instinctmatig, en daarop rekent natuurlijk de aanslagpleger.

— Maar dan hebben wij dus te doen met een duivel, met een uiterst gevaarlijke kerel, die onmiddellijk onschadelijk moet worden gemaakt, riep Brand uit, die van ontzetting verbleekt was.

— Dat wist ik, zodra ik de ogen van de man gezien had, en de zonderlinge wijze waarop zij in zijn hoofd geplaatst zijn, zei Raffles schouderophalend. En ik ben zeer blij, dat Henderson de dans ontsprongen is.

Van het gelaat van de reus was ook alle kleur geweken, toen hij met dodelijk verschrikte blik naar het onnozele stukje hout keek, dat de dood had kunnen brengen, toen hij stotterde:

— Zal ik onmiddellijk de politie gaan opbellen, mylord?

— Neem toch niet aanstonds het woord politie in je mond, James, bestrafte Raffles hem. In dit geval zou dat verkeerd, en zelfs nutteloos zijn, moet ik vrezen. Zou jij, bijvoorbeeld, onder eed kunnen verzekeren, James, dat die vergiftige doorn, zoals sommige stammen der Dajaks ze uit hun blaasroeren blazen, uit dat huis werd afgezonden?

— Neen mylord, onmogelijk, antwoordde de reus trouwhartig. Het kon evengoed ergens anders vandaan zijn gekomen. Maar in geen geval van de overzijde, omdat de doorn aan mijn kant in de boom zat. Maar hoe hij er precies in zat, dat zou ik nu onmogelijk meer kunnen zeggen.

— Daar hebben wij het al, riep Raffles uit.

— Maar we hebben die doorn niet nodig, riep Brand, die nu rood van woede en drift was geworden. Wij kunnen toch met ons drieën getuigen, dat wij die

moordenaar gisteren in de dievenkroeg gezien hebben?

— Ga jij dat dan eens aan de politie verklaren, Charles, en wacht dan af wat zij zal doen. Wel man, zij zouden je vragen hoe jij daar kwam, wat je er te zoeken had gehad, waarom je niet door de voordeur was binnengekomen, je zoudt voorlopig worden opgesloten, en van het een zou het ander komen. En daarom zeg ik nogmaals: voorlopig geen politie in de zaak gemengd. Wij zullen het zelf wel opknappen met die Griek, en het moet een waar genot zijn, een man van zijn kaliber te beroven.

— Je wilt dus naar hem toegaan? vroeg Brand verschrikt.

— En dat zo spoedig mogelijk.

— Maar hij zal dat huis niet meer bewonen. Hij zal wel geschrokken zijn door wat er gebeurd is, en de vlucht hebben genomen.

— Dat hij meer huizen heeft dan hetgeen Henderson heeft ontdekt, wil ik gaarne aannemen, maar dat een man als hij zou vluchten, moet ik betwijfelen. En daarom breng ik hem vanmiddag een bezoek teneinde zijn huis eens aan de binnenzijde te inspecteren.

— Dan begeef je je in het grootste gevaar, riep Brand uit.

— Kent hij mij dan? Weet hij wie ik ben? Waarom zou ik hem niet kunnen bezoeken als een reiziger in wijnen, als een promotor voor een expeditie naar Nieuw Borneo? Hij is toch geen kluizenaar, die niemand ontvangt? Haal je geen muizennesten in het hoofd, Charles, en laten wij het gevaar vooral niet nodeloos overdrijven.

Brand zuchtte, maar zei niets meer, want hij zag wel aan het gelaat van Raffles, dat diens besluit vaststond.

De lunch werd tamelijk stilzwijgend gebruikt, want Raffles dacht ingespannen na, en Brand durfde hem daarbij niet storen.

HOOFDSTUK VI

IN DE MACHT VAN EEN DUIVEL

Wanneer Raffles zich iets voornam van die aard, dan liet hij er, zoals men dat noemt, geen gras over groeien.

Onmiddellijk na de lunch nam hij dus al zijn maatregelen, teneinde dat bezoek te gaan brengen aan Kyriapoulos, dat moest dienen als inleiding tot het nachtelijke, en meer vruchtdragende bezoek, hetwelk hij hem later hoopte te brengen.

Brand had hem willen vergezellen, maar Raffles had zijn aanbod afgeslagen, en hem alleen opgedragen, diezelfde middag het huis van Kyriapoulos ook aan de buitenzijde, en vooral aan de kant van de Seine aandachtig te bestuderen.

Wat Henderson aangaat, men zou hem voorlopig buiten de gehele expeditie houden, want het was niet onmogelijk dat een sluwe booswicht als die Griek, de spion van de vorige nacht zou herkennen aan diens lichaamsbouw en van zulk een herkenning konden de gevolgen wel eens noodlottig zijn, want Raffles begreep zelf zeer goed, dat hij te doen zou krijgen met een wrede duivel, die klaarblijkelijk zelfs niet schroomde een medemens te doden, als dat bevorderlijk kon zijn voor zijn plannen, of zijn veiligheid moest beschermen.

Brand besloot dus een klein motorbootje te huren, of een sloepje met een aanhangmotor, zich voor te doen als een hengelaar, en aldus de gelegenheid krijgen, zonder opzien te wekken wat heen en weer te varen aan de achterzijde van het grote huis in kwestie.

Wat Henderson aangaat, hij moest er zich mee vergenoegen, op een veilige afstand op post te blijven staan, voor het overigens niet te verwachten geval, dat Kyriapoulos ondanks alles toch achterdocht zou krijgen en het zou durven wagen op klaarlichte dag zich te vergrijpen aan een man, die hij als een gevaarlijk tegenstander moest gaan be-

schouwen.

Want dit zag Raffles zeer goed in: die Griek was niet de eerste de beste, maar een sluwe schavuit, die natuurlijk zijn gevolgtrekkingen had gemaakt uit het verslag in de ochtendbladen, en die wel verband zou hebben gelegd tussen de vlucht van twee geheimzinnige indringers uit het kroegje en de tocht, die een derde man op de bagagedrager van zijn auto had meegemaakt, om vervolgens een van zijn helpers neer te slaan.

Hij moest begrijpen dat er een macht aan het werk was, die poogde de zijne te weerstreven, en die ook iets ontdekt had van de cocaïnesmokkelhandel, die door hem geleid werd.

Daar kwam nog iets bij.

Zoals men weet hadden de drie kerels, de nacht tevoren door Raffles en zijn vrienden onschadelijk gemaakt, en die op zijn aanwijzing in bewusteloze toestand waren weggehaald door de politie, zoals het met een vakterm heet, « doorgeslagen », en verteld, dat men een zekere Miggi-Mauggi in de Seine had geworpen, na zijn benen met stenen bezwaard te hebben.

Het spreekt vanzelf dat de politie aanstonds naar het lijk was gaan dreggen op de aangewezen plek, en toen men wel de stenen met de touwen daaraan, maar niet het lijk vond, toen begreep men, en toen begreep ook Kyriapoulos, dat er iets geheimzinnigs gebeurd was, en dat er tegenover hem een man aan het werk was, die er blijkbaar belang bij had, hem uit alle macht tegen te werken.

Maar Raffles had toch iets voor. Want hij wist met wie hij te doen zou krijgen, en de Griek tastte in het duister, en kon nog alleen maar vermoeden.

Het was omstreeks half drie in de namiddag toen Raffles, die zijn uiterlijk weer volkomen veranderd had, en

er nu uitzag als een gepensioneerd militair van hoge rang, op de Place de la République in een taxi stapte, geheel in het zwart gekleed, en met een aktentas onder de arm.

Zo uitmuntend was zijn vermomming, dat de chauffeur ondanks zichzelf voor hem in de houding was gaan staan, en gesalueerd had, in de stellige overtuiging, met een kolonel in burger te doen te hebben.

De tocht naar Auteuil duurde bijna drie kwartier, want het is een der grootste voorsteden van Parijs en vrij ver in het zuiden gelegen.

De voornaamste straat slingert zich tussen twee rijen huizen door, waarvan er nog enige dateren uit de tijd, toen Auteuil een op zich zelf staand dorp was, en men bijna drie uren nodig had, om te paard of met de postsjees het plaatsje te bereiken.

Aan de ene kant grensden de huizen of onmiddellijk, of er van gescheiden door een min of meer grote tuin, aan de oevers van de Seine.

De kade hield hier dus op, en liefhebbers van het water moesten een heel eind verder lopen, alvorens zij weer de oever konden bereiken.

Door de zeer korte dwarsstraten krijt men dus telkens opnieuw een stukje van het water te zien, en Raffles had reeds een paar malen gemeend Brand te herkennen in een klein vletje, voorzien van een aanhangmotor, en hij bewonderde hem om de natuurlijke wijze, waarop hij zijn rol als hengelaar vervulde.

Raffles zag dadelijk dat Henderson het goed had opgemerkt, het huis van de Griek behoorde inderdaad tot een van de oudste van die wijk.

Het was een groot huis, vierkant, drie verdiepingen tellend, en met een laag, plat dak, hetwelk op de vier hoeken een van die kunstig bewerkte schoorstenen had, waaraan de bouwmeesters uit het midden van de achttiende eeuw zo veel zorg besteedden.

Naar het scheen had het huis oorspronkelijk een stoep van enkele treden gehad, maar die was langzamerhand verdwenen door het geleidelijk ophogen van de straat, en alleen de bovenste trede

was nu nog over.

Dit ophogen had ook tengevolge gehad, dat de oorspronkelijke sousterrainramen zo goed als geheel onder het niveau van de straat waren verdwenen, en hun tegenwoordigheid werd nu nog maar alleen verraden door de achterkant van blauwe hardsteen, die nog juist even zichtbaar was.

Raffles zag dit onmiddellijk, zodra de auto stopte, want hij was een scherp waarnemer, en er ontging maar heel weinig aan zijn aandacht.

Van het ogenblik af dat hij uitstapte, was hij de gepensioneerde kolonel, die hij dacht voor te stellen.

Hij beval de chauffeur op hem te wachten, stapte met militaire schreden op het huis toe, en belde aan.

De deur werd geopend door een man die hij aanstonds herkende: het was een van die potige helpers, het moest dus Atos, of Etos zijn. Nu echter droeg hij een eenvoudig livrefijasje.

Hij keek de bezoeker vragend aan, met zijn koolzwarte, stekende ogen, en vroeg in heel goed Frans:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Ik zou gaarne dadelijk je meester willen spreken, vriend, antwoordde Raffles, in dat zuivere, onberispelijke Frans dat hij evengoed sprak als de beste Parijzenaar. Zeg hem dat ik niet langer dan tien minuten van zijn tijd misbruik zal maken. Hier is mijn kaartje. Ik ben kolonel Dujardin.

De man nam het visitekaartje een weinig besluiteloos aan, maar bood toen zwiingend de bezoeker een gemakkelijke stoel aan in de grote hal, met marmer geplaveid, en verdween met het kaartje langs de prachtig bewerkte, brede trap van eikenhout, die naar een soort galerij voerde, in de vorm van een half-rond balkon, voorzien van een fraai bewerkte, koperen leuning, en waarop aan weerszijden twee gangen uitliepen.

De man verdween langs een van die gangen uit het oog.

Niet zodra waren zijn voetstappen weggestorven of Raffles stond op, en opende vlug na elkaar alle deuren die hij maar zag, teneinde een haastige blik

te werpen in de vertrekken, waartoe die deuren toegang gaven.

Plotseling echter hield hij met zijn onderzoeken op.

Hij stond doodstil midden in de hal.

Eensklaps had hij het stellige gevoel, dat men naar hem keek.

Hij nam onmiddellijk zijn houding van oude snorrebaard weer aan, draaide zich naar alle richtingen, en keek rond.

Hij was alleen, daaraan kon hij niet twifelen, en toch had hij nog altijd dat onbehaaglijke gevoel, dat er een paar ogen op hem gericht waren, zonder dat hij kon waarnemen, aan wie die toebehoorden, of waar zij zich bevonden.

Hij ging weer in de gemakkelijke stoel zitten, die hij zoëven had verlaten, en wachtte nu onbeweeglijk de komst van de livreeknecht af, ondertussen zijn ogen goed de kost gevend.

Raffles was er volkomen zeker van, daar er zich niemand in de kamers had bevonden, die hij zo vlug had onderzocht vlugger misschien dan goed en verstandig was voor een gepensioneerde kolonel van een jaar of zeventig, en toch kon hij die gewaarwording niet kwijtraaken, dat hij niet alleen was, dat men hem beloerde.

Lang duurde die toestand echter niet, want een ogenblik later keerde de Griekse bediende terug, en verzocht Raffles beleefd hem te willen volgen.

Raffles keek scherp naar het gelaat van de man, maar er viel niets anders op te lezen dan onderdanigheid en vriendelijke hoffelijkheid.

Hij stond op, nam zijn hoge hoed, en volgde de man met zijn stijve stap, terwijl hij zijn knevelpunten opdraaide.

Hij ging de trap op, op de hielen van de bediende, en het viel hem op, hoe stil dit grote huis was.

Klaarblijkelijk bewoonde Kyriapoulos het geheel alleen, en had hij vrouw noch kroost.

De beide mannen gingen de rechtse gang in, zodra zij de halfronde galerij hadden bereikt, welke uitzicht gaf op de vestibule, terwijl Raffles zeer nauwkeurig lette op de weg, die hij moest gaan.

De gang maakte aan het einde een

bocht, volgde toen waarschijnlijk de zijmuur van het afzonderlijk staande huis, en halverwege die tweede gang opende de bediende een deur, boog afgemeten, en liet de gewaande kolonel binnengaan.

Raffles hoorde de deur zacht achter zich sluiten en nu stond hij alleen tegenover de man met de groene ogen, in een fraai gemeubelde werkkamer, die met twee ramen uitzag op de grote achtertuin, en verder over de Seine en de landerijen en landhuizen op de andere oever.

Kyriapoulos droeg op dat ogenblik een onberispelijk wandelcostuum. Hij leunde met zijn smalle, gespierde rechterhand op een fraai bureau ministre, dat tussen de beide ramen geplaatst was.

Hij stond met zijn rug naar het raam gewend, maar Raffles kon zijn gelaat toch voldoende onderscheiden. Er lag een uitdrukking van enigszins verbaasde hoffelijkheid op, toen hij de hem onbekende bezoeker met een kleine buiging begroette en op een stoel wees, dicht bij het bureau, terwijl hij, nog altijd zwijgend, een zijdelingse blik wierp op het visitekaartje, dat hij nog in de linkerhand hield.

Met zijn stijve benen ging Raffles op de hem aangewezen stoel toe, en nam erop plaats.

Hij zorgde er echter wel voor, zo te gaan zitten, dat hij met een enkele beweging zijn revolver kon grijpen, indien het nodig mocht zijn.

Toen pas ging zijn gastheer ook zitten en vroeg in uitstekend Frans, met slechts een bijna onmerkbaar accent:

— Ik heb het genoeg te spreken met kolonel Dujardin?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde Raffles met een kleine buiging.

— Wilt gij mij het doel van uw bezoek zeggen?

— Ik zal aanstonds terzake komen, mijnheer, begon Raffles, en hij verwensde de sluwheid van de Griek, die hem zodanig geplaatst had, dat het volle licht uit de beide ramen op zijn gelaat viel, terwijl diens eigen trekken in de schaduw bleven.

Hij maakte met bevende vingers, die immers moesten trillen van ouderdom,

het slot van de aktentas los, nam er een lijst uit en begon:

— Ik ben bij u gekomen, mijnheer Kyriapoulos, omdat men u als een welgesteld man heeft afgeschilderd, en omdat ik u om geld kom vragen. Het zal u bekend zijn, dat zeer vele van onze gewonde veteranen helaas nog altijd in een beklagenswaardige toestand verkeren.

— Ik heb er van gehoord, kolonel, zei de Griek afgemeten.

— Welnu, ik maak deel uit van een commissie, die zich ten doel heeft gesteld, geld bijeen te brengen voor die ongelukkigen, een ruim fonds, waaruit zij gesteund kunnen worden. Ik zelf ben weliswaar een oud man, maar...

— O, gij zijt niet altijd even oud, kolonel, hernam de Griek met een raadselachtig lachje, en een licht in zijn ogen, dat Raffles op zijn hoede deed zijn. Gij hebt ogenblikken dat gij heel vlug te been zijt, naar men mij heeft verzekerd. Wilt gij u niet ontdoen van die zware tas die daar op uw knieën ligt?

— Zij hindert mij volstrekt niet, mijnheer, antwoordde Raffles koel.

— Geef ze toch maar hier, het zou onbeleefd van mij zijn, zulk een oude man, die zeker aan de laatste grote oorlog heeft deelgenomen, met zulk een zware tas bezwaard te laten.

Hij was reeds opgestaan, nam Raffles de tas af, en legde ze glimlachend op zijn bureau.

Het voorwerp had eigenlijk moeten dienen, teneinde een eventuele greep naar zijn revolver te maskeren, en Raffles begon zich vrij onbehaaglijk te voelen. Er was iets in de sfeer van het gehele vertrek, dat hem niet aanstond, maar meer nog in de ogen van de man, die hem onafgebroken bleef aangeluren tussen zijn half dichtgeknepen oogleden.

— Van welk regiment zijt gij, als ik vragen mag? vroeg de Griek eensklaps, alsof hem dit nu pas inviel.

— Van het veertiende regiment, Linietroepen, antwoordde Raffles op goed geluk.

— Zo waarlijk? Dat is aardig. Ik heb bij dat regiment als vrijwilliger dienst gedaan. Het lag destijds dicht bij Duin-

kerken. Gij herinnert het u natuurlijk?

Raffles begreep dat hij zich op uiterst gevaarlijk terrein had begeven. En hij was een te goed mensenkenner om ook nog niet iets anders te begrijpen.

Die Griek wantrouwde hem, erger nog hij geloofde niet aan zijn identiteit. Wat hij daareven zei van zijn vlugge bewegingen, dat sloeg stellig op de haast, waarmede hij nog geen tien minuten geleden die vier deuren geopend had, zo vlug als alleen een jongeman het had kunnen doen.

Heel zacht ging de hand van Raffles naar zijn revolverholster, onder zijn oksel.

Hij had echter nog geen centimeter afgelegd, of de schelle stem van de Griek klonk bevelend:

— Laat uw handen rustig op uw knieën rusten, kolonel.

Toen Raffles opkeek, zag hij de blinkende loop van een revolver in de vuist van de Griek. Waar deze het wapen zo gauw en ongemerkt vandaan had gehaald was hem een raadsel, maar nu was het daar, en het wees dreigend naar zijn hoofd, volkomen onbeweeglijk, en blijkbaar vastgehouden door een hand, die met vuurwapens wist om te gaan.

Raffles begreep dat hij doorzien was, begreep, dat hij een dwaasheid had begaan, en dat hij met een heel wat sterker tegenpartij te doen had gekregen, dan hij ooit had kunnen vermoeden.

De Griek was zonder een lid te verroeren blijven zitten en alleen de groene ogen fonkelden boosaardig in het witte gezicht.

Raffles gaf zich niet eens de moeite tegenover zulk een man, de verbaasde of de verontwaardigde te spelen. Hij had zijn gedachten wel bij iets anders nodig, en dat was, de loop van die verwaarloosde revolver een andere richting te geven.

Zijn hersens werkten met verbazende snelheid, maar voor hij nog een of ander besluit had kunnen nemen, gebeurde er alweer iets anders, dat hem alle moeite om iets te doen of te bedenken bespaarde.

Achter hem was geruisloos de deur van een grote boekenkast opengegaan,

de potige livreeknecht was met twee stappen achter hem aansluitend over het dikke tapijt, en het volgende ogenblik voelde hij zich de witte pruik ontrukken, die hem had behoren te vermommen.

Ondanks alles moest hij de zelfbeheersing van de Griek bewonderen, die niet naar zijn bediende had gekeken, maar altijd naar het gezicht van zijn bezoeker. Ook nu bewoog hij zich nauwelijks, toen hij met een kort lachje zei :

— Ik wist het wel. Ik begreep dat hier iets achter stak. Wie je bent weet ik nog niet, maar ik zal er wel achter komen. Tenminste als het nog de moeite waard is, want je hebt de langste tijd geleefd, dat begrijp je zeker wel.

De Griek stond nu met een ruk op, en zijn ogen flakkerden met een boosaardig licht, toen hij vervolgde, de revolver op geen meter van Raffles' borst.

— Dacht je soms met een kind te doen te hebben gehad, vriendje? Ik weet wat er met de cocaïnehandelaar is gebeurd. Ik weet zelfs waar hij zich bevindt. Ik heb heel wat taxichauffeurs in mijn dienst, en het noodlot, of de duivel, hoe je het noemen wilt, heeft een spelletje met je gespeeld en gewild, dat je

juist een van die chauffeurs hebt aangeroepen om de half verdronken man te vervoeren. Het is waar, dat je op honderd meter afstand van je huis bent uitgestapt, maar mijn mannen kennen hun plicht. Maar ik laat mij niet dwarsbomen, en wie zich op mijn weg durft vertonen, wie mij hinderlijk is, die vertrap ik. Dus jij waart het, die gisteren in de dievenkroeg gekomen bent, natuurlijk om mij te leren kennen. Thans dring je hier bij me binnen, onder een vermomming. Maar door een kleine verborgen opening heb ik je gadegeslagen. Want een man als ik moet op alles rekenen, en half en half verwachtte ik reeds je bezoek, want natuurlijk zou je willen weten, wie de geheimzinnige lastgever was. Nu weet je het, en daarmee heb je je eigen doodvonnis geveld.

Het volgende ogenblik trad de Griek bliksemsnel achteruit, een metalen geluid klonk, het was of hij bij de rand van zijn schrijfbureau aan een korte hefboom rukte, Raffles voelde de vloer onder zijn voeten zich begeven, en langs een zeer stelde tunnel of schacht gleed, of liever stortte hij naar omlaag, terwijl met een doffe klap het luik zich weer boven zijn hoofd sloot.

HOOFDSTUK VII.

EEN STRIJD OM HET LEVEN

Raffles kwam terecht in een volkomen donkere ruimte, waarin zelfs niet het minste lichtschijnsel doordrong.

Hij was half versuft van de val, maar tot zijn diepe vreugde bemerkte hij, dat hij niets gebroken had, en alleen maar armen en benen tamelijk gevoelig geschaafd.

Hij begreep ook aanstonds, dat het niet het doel was geweest, hem onmiddellijk te doden, anders zou er wel een ander middel zijn gebruikt. Hij kon nauwelijks een meter of vijf zijn gevallen, en dan nog langs een schuine schacht, die waarschijnlijk door een ongebruikte

kamer heenliep, of wellicht tussen twee muren door. Wie weet was het wel een oude schoorsteen, niet meer gebruikt sedert een verbouwing van het huis.

Raffles kwam overeind, betastte zijn ledematen, slaakte een zucht van verlichting toen het bleek dat hij kon lopen, en bromde voor zich heen:

— Dat is nu het gebrek aan oefening en ervaring. Ik ben een domkop geweest. Ik ben in handen gevallen van een duivel. Maar waarom doodde hij mij niet aanstonds als ik hem in de weg sta? Denkt hij nog nut van mij te kunnen hebben?

Raffles stond even na te denken, in de duisternis die volkomen was, en vervolgde toen zijn alleenspraak:

— Zou hij me willen pijnigen? Hij ziet er wel naar uit, maar ik zou dat wel wat overdreven vinden, nu hij nog niet eens weet wie ik eigenlijk ben, en met welke middelen ik hem zou kunnen bestrijden, als ik dat zou willen. Maar al dit gepraat dient tot niets; ik ben erg lichtzinnig geweest, en ik moet de gevolgen daarvan trachten te ondervangen. Laten wij om te beginnen eens zien of de zaklantaarn nog werkt.

Raffles stak de hand in zijn broekzak en haalde daar het voorwerp uit, dat hem maar hoogst zelden verliet.

Wonder boven wonder was het instrument intact gebleven, en het volgende ogenblik verlichtte het met zijn heldere stralen de zonderlinge gevangenis, waarin Raffles zich thans bevond.

En zeker was die gevangenis zonderling te noemen, want Raffles bemerkte, dat zij niet alleen geen lichtopening had, maar ook gene, die licht zou kunnen doorlaten. Er was geen venster, er was geen deur, en de eigenaardige tunnel, waarlangs hij was afgegleden, was van boven afgesloten door het vloerluik, dat waarschijnlijk van staal gemaakt was.

Zijn verblijfplaats was ongeveer drie meter hoog en de tunnel begon in een hoek van het vierkante vertrek, dat niet veel meer dan twee en een halve meter langs iedere zijde mat.

Er stond geen enkel meubelstuk, hoe klein ook, en het zou volkomen onmogelijk zijn, op enige wijze de onderkant van de tunnel te bereiken, afgezien van het feit, dat het zo goed als zeker onmogelijk zou zijn, langs de steile wanden daarvan omhoog te klauteren.

Maar veel meer dan het gebrek aan een deur, aan een venster, en aan meubels, trof Raffles het zonderlinge uiterlijk van de vloer, de wanden en de zoldering. Die waren van een dof zwart materiaal, en Raffles trachtte, aanvanke-lijk vruchteloos, uit te maken, van welke stof wanden en vloer waren gemaakt.

Hij stampte met zijn voet op de grond, die dof weerklonk, sloeg op de wanden die in het geheel geen weerklank had-

den. Toen haalde hij zijn zakmesje te voorschijn, en niet zonder moeite wist hij iets af te schrappen van een der wanden, en nu lag er een uiterst fijn, grijszwart poeder op de palm van zijn linkerhand.

Raffles keek er met grote verbazing naar, en eindelijk kwam het over zijn lippen:

— Grafiet. Wat voor den drommel heeft dat te beduiden? Waarom sluit de man mij op in een gevangenis van grafiet?

Hij stond hier wel vijf minuten over na te denken, zonder tot enig besluit te komen, toen hij plotseling een gewaarwording onderging, die hem, ondanks al zijn kracht en sterke wil, een doffe kreet deed slaken, een kreet van ontzetting en wanhoop.

Het was een gewaarwording van warmte, die tot hem doordrong.

Het was volstrekt niet hinderlijk, het was zelfs nauwelijks merkbaar, maar Raffles wist zeker, dat het warmer was geworden, dan toen hij pas omlaag was gevallen.

Aanvankelijk meende hij, dat de kleine ruimte, waarin hij ademhaalde, zelf de oorzaak was van dat gevoel van warmte, maar dat denkbeeld moest hij verwerpen, want daartoe was hij nog te kort in die eigenaardige cel.

De hitte werd reeds sterker, en Raffles begon te begrijpen, dat de warmtebron zich moest bevinden buiten het eigenlijke vertrek.

Hij ging in een hoek zitten, sloot een kort ogenblik de ogen, en toen begreep hij, als bij ingeving, het ontzettende, dat hem te wachten stond.

Raffles was te zeer doorkneed in de chemie en alle uitvindingen van de laatste tijd om niet te weten, dat grafiet gebezigd wordt, evenals ongebluste kalk, bij het vervaardigen van de zogenaamde elektrische ovens, die moeten dienen tot het vervaardigen van kunstmatige diamanten.

Door betrekkelijk zeer eenvoudige middelen en de toepassing van elektrische stroom die naar koolspitsen wordt geleid, wordt er binnen in een blik grafiet een hitte ontwikkeld, die tot vijf en

dertig honderd graden Celsius kan stijgen.

Welnu, hij bevond zich binnen in zulk een oven.

Het helse doel van die duivel in mensengedaante was nu duidelijk genoeg: hij moest niet alleen gedood worden, maar zelfs ieder spoor van hem moest verdwijnen. Heel langzaam zou de hitte groter en groter worden en zeker zouden er wel zeven uren verlopen op zijn minst, voor die waanzinnige hitte bereikt was, van meer dan drieduizend graden.

Maar dan zou er ook van hem en van zijn kleren niets anders over zijn dan een nietig hoopje as, een paar handenvol misschien, die gemakkelijk te verstrooien zouden zijn op de adem van de wind.

En niemand zou ooit kunnen bewijzen dat een levend mens daarbinnen was geweest, dat het een mens was geweest, die de bewoner van het huis een bezoek had gebracht...

Wat is een crematorium, een gewone lijkverbrandingsoven, vergeleken bij die ontzettende hitte, die alles verteert, die metalen, welke het moeilijkst smeltbaar zijn, doet vloeien als klaar water?

Raffles stond zo wel een kwartier onbeweeglijk, en voor het eerst sedert lange tijd voelde hij zich bekruipen door doodsangst.

Te sterven viel niet zwaar, als men het kon doen met het gelaat naar een vijand gekeerd, als men het kon doen bij de verrichting van een schone daad, als die dood iemand tot nut strekte, maar hier te verkolen, te vergaan tot as, eraan denken was bijna meer dan hij kon verdragen.

Plotseling sprong hij overeind, en schold zichzelf voor zwakkeling, en spande zijn hersens tot het uiterste in, ten einde te pogen, zijn leven te redden.

Het was krankzinnigheid, maar het was beter iets te doen, met de wetenschap, dat het toch nutteloos zou zijn, dan hier werkeloos de dood af te wachten.

Hij begon overal op de wanden te kloppen, schopte er tegen met zijn voeten, maar zij klonken bovenaan en van

onderen, links en rechts juist op dezelfde, doffe wijze.

Raffles begreep dat de grafietplaten op zijn minst een decimeter dik moesten zijn, en het moest de Griek duizenden gekost hebben, dit vertrek te laten verwaardigen.

Aan de buitenzijde werd het natuurlijk nog versterkt door een metalen geraamte, en op vele punten zou het verhit worden door de electricische stroom, telkens een weinig meer, totdat het einde zou zijn gekomen.

Daarna zou het dagenlang duren, voor het grafiet weer was afgekoeld.

Misschien was er wel een mantel van baksteen omheen, zodat een soort kom gevormd werd, waarin men telkens ververst water kon laten stromen, dat de afkoeling natuurlijk tot op enkele uren zou kunnen beperken.

Hij opende het grootste lemmet van zijn zakmes, en begon als een waanzinnige aan te vallen op die muur, die de kleur had van een doodkist.

Na een kwartier had hij misschien een half gram of nog minder poeder van een plek weggekrabd, want het grafiet was onder sterke druk ineengeperst, en bijna zo hard als marmer.

Maar hij gaf het niet op, en bleef doorgaan, ofschoon de hitte steeds groter werd.

Hij wierp zijn jas af, trok zijn vest uit, rukte zich de boord van zijn hals, en begon opnieuw te werken, ofschoon de wand op sommige plekken reeds zo heet was, dat men ze nauwelijks met de blote hand kon aanraken.

Na een half uur had hij een hoopje grafiet van de muur geschraapt, dat gemakkelijk plaats kon vinden op een vingernagel.

Toch ging hij door, steeds verder, wel wetende, dat hij iets moest doen om de waanzin te bannen, die zich anders zeker van hem zou meester maken.

Zijn slapen begonnen te kloppen, en nu en dan zag hij vurige slangen en sterren voor zijn ogen verschieten.

De vloer was reeds zo heet, dat hij telkens op een andere plek moest gaan staan en reeds drong de geur van de schroeiende zoolleder in zijn neusgaten.

Maar hij hield vol, ofschoon de punt van zijn mes reeds was afgebroken en hij schraapte verder, terwijl hij zijn zaklantaarn met de haak aan een hemdsknoop had vastgemaakt.

Het was hem alsof zijn kleren van gloeiend lood waren, dat zijn huis rimpelde, en hij voelde hoe het zweet uit alle poriën drong en toch onmiddellijk opdroogde.

Zijn tong zwol in zijn mond, en hij zou op dat ogenblik niet hebben kunnen spreken, hij zou zelfs geen geluid hebben kunnen voortbrengen. Hij zou niet meer hebben kunnen schreeuwen.

Zijn ademhaling kwam kort en fluitend met moeite uit zijn verdroogde longen, en hij voelde zijn ogen als vurige ballen in zijn hoofd branden.

Hij had geen besef meer van tijd of plaats, hij wist niet hoe lang deze vreselijke marteling geduurd had, hij wilde alles opgeven, zich uitstrekken en als een man de dood onder de ogen zien, toen plotseling, boven het doffe geraas binnen in zijn hoofd uit, een geluid klonk als een zware mokerslag, dadelijk gevolgd door een dof gerommel, alsof er een stenen muur instortte, en toen trilde, juist waar hij stond, de muur van grafiet onder een geweldige slag.

Raffles wilde schreeuwen, het uitgillen waar hij was, maar hij was er niet toe in staat.

Hij wankelde achteruit en zonk op een knie neer, maar de slagen verdubbelden zich, steeds heviger, steeds sneller na elkander, en eensklaps drong iets glinsterends door de muur heen, het was de punt van een houweel.

Eindelijk kon Raffles met moeite uitbrengen, en hij meende dat hij schreeuwde, ofschoon het maar een hees gefluit was, dat niemand kon verstaan:

— Vlugger. Vlugger. Ik sterf!

De punt verdween weer, keerde terug, verdween opnieuw, en toen viel met groot geraas een groot brok grafiet naar binnen.

Als een dronken man wankelde Raffles naar het gat toe, en hij voelde vaag een koele luchtstroom langs zijn verschrompelde lippen strijken.

Twee geweldige armen grepen hem te

de borst, en trokken hem niet zonder moeite door de nauwe opening, en toen voelde Raffles hoe zijn krachten hem begaven. Een wolk breidde zich over zijn geest uit, in zijn oren klonk een geluid als van een donderende waterval, en hij bezwijmde.

Toen hij weer tot zichzelf kwam, lag hij op zijn rug in een smalle gang, met wanden van kleine, geglazuurde tegels en helder verlicht door een elektrische lamp aan de zoldering.

Brand lag naast hem geknield, met een uitdrukking van innige vreugde op zijn bleek gelaat, en een eind verder scheen Henderson op wacht te staan, met een houweel of koevoet naast zich.

Raffles haalde diep adem, poogde zich op te richten en vroeg met een flauwe stem:

— Ben jij het, Charley? God zegen je, jullie zijn juist op tijd gekomen. Het had geen vijf minuten meer kunnen duren; geef mij nog wat water.

Brand schonk hem met van blijdschap trillende handen een glas fris water in uit een karaf die naast hem stond, en nadat Raffles gedronken had, vroeg hij weer:

— Waar heb je me hier gebracht? Ben ik nog in zijn huis?

— Ja, spreek niet zo luid. We moeten je zo gauw mogelijk zien weg te krijgen. Hijzelf is uitgegaan, met een van die kerels, en Henderson heeft de ander heel lelijk toegetakeld; misschien komt de schurk er niet meer van boven op. Maar Kyriapoulos kan elk ogenblik terugkeren. Hij verwachtte je natuurlijk als een hoopje as terug te vinden. Grote goden, wat hebben wij aan doodsangsten uitgestaan.

— Hoe ben je er achter gekomen? Hoe heb je het kunnen ontdekken?

— Dat was eigenlijk louter toeval. Een uur of drie geleden...

— Ben ik zolang in dat verschrikkelijke hol geweest? riep Raffles ontzet uit.

— Op zijn minst twee en een half uur. Maar je hebt ook een half uur in een flauwte gelegen, en ik durfde je niet vervoeren. Nu dan, omstreeks drie uur geleden voor ik met het bootje langs

zijn tuin, toen ik hem aan de achterdeur zag verschijnen met zijn hoed op, zijn wandelstok onder de arm, en blijkbaar gereed om uit te gaan. Een van de kerels was bij de garage bezig en reed de auto naar buiten. Dat vond ik natuurlijk vreemd, omdat ik wist dat jij nog nauwelijks vijf minuten binnen kon zijn, en zeker bij hem zou zijn toegelaten. Wij hadden immers afgesproken, dat je het mij dadelijk zoudt komen zeggen als hij belet zou geven, of je niet wilde ontvangen.

— Dat is zo. En verder?

— Toen mijn argwaan eenmaal was gewekt, en ik moest vrezen dat je misschien iets overkomen was, ging ik onmiddellijk Henderson halen, die bij mij in het bootje stapte, en wij hadden nog de gelegenheid om Kyriapoulos te zien wegrijden. Mijn hemel, ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat we je misschien niet zouden hebben teruggezien, als de kerel niet toevallig in zijn tuin was gekomen om enige bevelen te geven aan zijn tweede handlanger. Nu, wij zagen hoe die naar een schuur ging in de tuin, en daarin verdween.

Dadelijk legden wij ons schuitje aan, sprongen op de oever, en renden naar die loods, juist toen hij weer naar buiten trad. Nu, hij was weinig minder sterk dan Henderson, maar onze James won het toch.

Het was een prachtig gezicht, die twee reuzen elkander met hun vuisten te zien bewerken. Eindelijk gaf Henderson hem een rechtse hoek, die zo geweldig aankwam, dat de kerel achterover tuimelde, en in zijn val een paar planken met zware gereedschappen omtrok, die hem lelijk toetakelden. Wij bonden hem vast en knevelden hem, Henderson greep het eerste het beste wapen, dat gelukkig een houweel was, en we waren in een minimum van tijd binnenshuis. Wij doorzochten het, klaar om alles neer te beuken wat ons in de weg stond, maar het was volkomen verlaten en eindelijk kwamen wij in de kelder waar een buitengewone hitte ons dadelijk trof. Niet zonder moeite bereikten wij, na een paar zware deuren te hebben vernield, de buitenkant van de grafietmuur. Ik begreep

dadelijk alles. Het was er zo beestachtig heet, dat je nauwelijks kon ademen, maar Henderson viel direct op de wand aan, en de rest weet je.

— Ik dank jullie beiden, je hebt me van een afschuwelijke dood gered, zei Raffles eenvoudig.

— Spreek daar niet van. Kun je je bewegen? Zou je kunnen lopen?

— Ik geloof het haast wel, al ben ik nog wat duizelig. Het zal beter gaan als ik in de frisse lucht kom. Laten wij maar maken dat wij weggelopen, maar mijnheer Kyriapoulos heeft een heel hoge rekening met mij te vereffenen.

Niet zonder moeite stond Raffles op en, leunend op de schouder van Brand, strompelde hij door de gang, terwijl Henderson de voorhoede vormde.

Eensklaps echter stond de reus stil, en fluisterde verschrikt:

— Ik hoor voetstappen, zij zijn teruggekomen.

Onmiddellijk stonden allen stil, en Brand trok zijn revolver, vastbesloten om er zich van te bedienen, als het nodig mocht zijn.

Er naderden snelle schreden, wellicht van de bediende, die het bloedende, gebonden lichaam van zijn makker had gevonden in de schuur, nadat hij de auto daar had gestald.

In zijn dolle woede scheen de man volstrekt geen voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, maar was aanstonds het huis binnengestormd, bezielde door een voorgevoel van wat er geschied was, want het kon niet anders of de beide medeplichtigen waren op de hoogte van het bestaan van de oven des doods.

— In die nis, vlug, beval Henderson, die de leiding had genomen. Ik zal het licht uitdraaien. Laat het overige aan mij over.

Brand leidde Raffles naar een inham in de muur, Henderson ging de schakelaar van het licht omdraaien, en voegde zich toen snel bij de anderen.

Het was hoog tijd, want de schreden kwamen steeds nader, en een paar tellen later kwam een zware gedaante vloekend de gang in.

Hij kwam niet ver, want als een tijger wiesp Henderson zich in de duisternis

op hem, greep hem bij de keel, drukte hem met inspanning van al zijn krachten achterover, en bonsde hem herhaalde malen met het hoofd tegen de stenen vloer.

Toen klonk zijn hijgende stem:

— Ik heb hem, mijnheer Brand. Ga gauw voorbij, de trap op, en dan de tuin in.

Half op de tast liep Raffles, zwaar leunend op Brand, de gang uit; zij beklommen de trap, en hoorden nog hoe Henderson zijn prooi met kracht van zich afslingerde, zodat die nogmaals met de stenen vloer kennis maakte, en hen toen hijgend volgde.

Een halve minuut later stonden zij in de tuin, Henderson nam Raffles in zijn armen, alsof hij een kind was, zij snelden zo vlug zij maar konden naar de oever van de Seine en stapten in het roeibootje, waarvan Brand ijlings de aanhangmotor aanzette.

Op het ogenblik dat zij zouden wegvoeren, zagen zij een man achter een der ramen van het noodlottige huis, die met een gebaar van krankzinnige drift de vuist tegen hen ophief.

— Ja, schud jij je vuist maar, mijnheer Kyriapoulos, zei Raffles met een grimmig lachje, wij spreken elkander nog nader.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schijndode

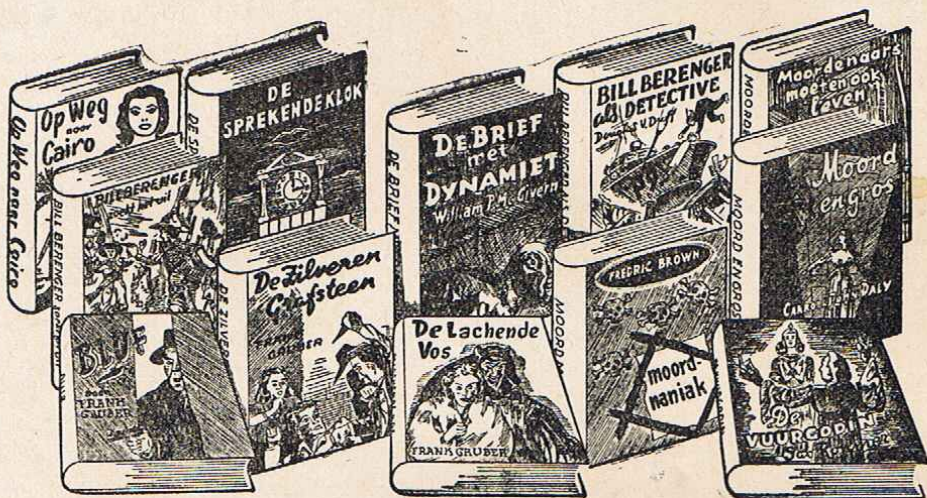
12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266